

LAS MISIONES CATOLICAS 1982
AGOSTO - AUGUST

Arnez

SVET KRISTUSU - KRISTUSA SVETU

KATOLIŠKI MISIJONI 1982

JUAN PABLO II. Y LAS MISIONES EN ZAIRE

EN EL CENTENARIO DE LA EVANGELIZACION DEL PAIS

Alocución a la comunidad cristiana reunida en la catedral de Kinshasa, viernes 2 de mayo de 1980.

(Continuación.)

3. ¿Qué pensamiento elegería yo como tema de este encuentro, entre tantos que se acumulan en este momento en mi alma? Me parece que el mejor exordio nos lo proporciona el Apóstol Pablo, cuando exhorta a su discípulo Timoteo a reavivar el don que Dios ha depositado en él por la imposición de las manos (cf. 2 Tim 1, 6), y a acumular con una conciencia renovada de esta gracia, la fuerza para continuar con generosidad el camino emprendido, porque “no nos ha dado Dios espíritu de temor, sino de fortaleza, de amor y de templanza” (ib., 1, 7).

Por tanto, nuestra meditación de hoy ha de comenzar recordando los ramos fundamentales del sacerdocio. Ser sacerdote significa **ser mediador entre Dios y los hombres, en el Mediador** por excelencia que es Cristo.

Jesús pudo llevar a cabo su misión **gracias a su unión total con el Padre** porque era uno con El: en su condición de peregrino por los caminos de nuestra tierra (**viator**), estaba ya en posesión de la meta (**comprehensor**) a que debía conducir a los otros. Para poder continuar eficazmente la misión de Cristo, el sacerdote debe también él, de algún modo, haber llegado ya allí a donde quiere conducir a los otros: a ello llega a través de la contemplación asidua del misterio de Dios, nutrido por el estudio de la Escritura, un estudio que se despliega en oración más oficial de las Horas, así como también la realización digna y generosa de los actos sagrados del ministerio contribuyen a santificar al sacerdote y a conducirlo a una experiencia de la presencia misteriosa y fascinante del Dios vivo, permitiéndole actuar poderosamente sobre el medio humano que le rodea.

4. Cristo ejerció su función de mediador, ante todo, a través de la inmolación de su vida en el **sacrificio de la cruz, aceptado por obediencia al Padre**. La cruz sigue siendo el camino “obligado” del encuentro con Dios. Es éste un camino en el que el sacerdote, ha de ir en cabeza con ánimo. Como recordaba en mi reciente Carta sobre la Eucaristía, ¿acaso no está llamado a renovar “in persona Christi”, en la celebración eucarística, el sacrificio de la cruz? Según la hermosa expresión del africano Agustín de Hipona. “Cristo en el Calvario fue Sacerdote y Sacrificio, y por tanto Sacerdote por ser Sacrificio” (Confesiones, X, 43, 69). El sacerdote, que en la pobreza radical de la obediencia a Dios, a la Iglesia, a su obispo, haya sabido hacer de su vida una ofrenda pura que ofrecer, en unión con Cristo, al Padre celestial, experimentará en su ministerio la fuerza victoriosa de la gracia de Cristo muerto y resucitado.

(Sigue.)

Naslovna stran: O. Lovro Tomažin pred svojo cerkvijsko skupaj z enim delom katehumenov, ki jih mnogo pripravlja za krst.

Kaj bi danes...

naredil sv. Ignacij Lojolski.

Kmalu bodo slavili petstoletnico njegovega rojstva. Iñigo López de Oñaz y Loyola se je rodil 1491. leta. In koliko je že bilo zapisanega v teh petih stoletjih o „kompaniji“ – Družbi Jezusovi in o Ignacijanskih duhovnih vajah in o njem samem!

Lahko bi ostal nadut, lahkoživ španski plemič. Milost pa je posebno po poti skozi Manrezo oblikovala enega največjih apostolov.

Ko je Henrik VIII. odtrgal Anglijo od Cerkve, je Ignacij ustanovil svojo družbo. „Izkazati se, storiti nekaj velikega, ne navadnega, ampak v večjo čast božjo.“ To je bil zanos prve kompanije, ki po mnenju zgodovinarjev tudi predstavlja višek Družbe Jezusove. Saj tako je navadno. Ustanovitelj, glavni animator, zbere okrog sebe trop velikih duš.

Odprt jim je bil cel svet. In da ne bi blodili ali zablodili, da bi bili v vedni pripravljenosti, so trem običajnim obljubam redovnikov dodali četrto: posebno pokorščino papežu.

Ko danes v vsem svetu vre, ni čudno, da vre tudi v tej Ignacijevi kompaniji. Ko je posegel v njeno zgodovino Janez Pavel II., je dospelo v Rim na tisoče pisem. So to pisma protesta? So to pisma vprašani?

Kaj bi danes storil Ignacij? Nekoč so ga vprašali, koliko časa bi potreboval, da se pomiri, če zve, da je njegova družba razpuščena. Nenavadno vprašanje. Morda je tudi on osupel pomislil. Odgovor je bil miren: četrto ure. Ko se pripravljajo na svoj generalni zbor, ko premlevajo, kako daleč je Ignacij postavil jezuite s četrto obljubo, bi morda marsikatero mnenje Ignacij popravil.

Sicer pa ni to vprašanje samo jezuitov, ki imajo še vedno levji delež zlasti v misijonskem delu. To je vprašanje vse Cerkve. Ko govorimo o pluralizmu, o inkulturaciji v misijonskih deželah, o subsidiarnosti, o samostojnosti posameznih Cerkva, se je nujno treba vprašati: kako daleč. Kajti vse to napeto iskanje, ki je lahko zdravo in potrebno, more razbiti katoliške vrste prav zdaj, ko se trudimo za zedinjenje z ločenimi kristjani. V vsej svobodi do drugačnosti moramo ohraniti edinost. Ta pa je zagotovljena v papeški službi. Vse sklicevanje na karizmo nas ne oprosti od karizme, ki jo je Sveti Duh dal Petru in njegovim naslednikom, da ne le molijo, ampak tudi vse store, da bo „en hlev in en pastir“.

Da se v Cerkvi ta karizma očuva, pa smo odgovorni vsi. Odgovorni so posebno misijonarji, ki zasajajo Cerkev v popolnoma drugačnih kulturah, kot je rasla do zdaj. Ko smo pokopali preteklo napako, da je s krščanstvom šla v misijone tudi evropska kultura, lahko napravimo novo napako, da bomo v prilagajanju kulturam zapravili „eno, sveto, katoliško, apostolsko Cerkev“.

F. S.

MISIJONSKI SIMPOZIJ

Tretji dan, četrtek, 8. oktobra 1981, dopoldne.

Po predavanju rektorja „Slovenika“ mons. Jezernika in po kratkem odmoru je imel referat vodja slovenske oddaje Radia Vatikan, p. Pavel Leskovec S.J., katerega nam je predstavil moderator Jože Kopeinig tudi kot profesorja teologije na Vzhodnem Institutu v Rimu, kjer opravlja poleg drugega še službo ekonomista.

Naslov predavanja, katerega glavno vsebino v naslednjem podajamo, je bil:

MISIJONI IN OBVEŠČEVALNA SREDSTVA

Predavatelj je najprej dejal, da bi pod gornji naslov spadalo najprej teoretično razglabljanje o tem, kakšno vlogo imajo obveščevalna sredstva pri misijonskem delu, kaj nam o tem pove cerkveno učiteljstvo in misijonarji sami, pa kakšen je konkreten položaj obveščevanja v misijonskem svetu. A on se bo omejil pred vsem na nekaj primerov tovrstnih ustanov.

Mnogo škofijskih konferenc ima svoje komisije za obveščanje in obveščevalna sredstva, a ponekod teh organov doslej še niso vpeljali. Vodstvo Cerkve pa si je v samem središču krščanstva ustvarilo dvoje vplivnih in učinkovitih obveščevalnih sredstev: dnevnik "Osservatore Romano", ki se izdaja v vseh glavnih jezikih, in pa Radio Vatikan.

V nadaljnjem je predavatelj orisal dva pomembna pojava obveščanja po radiju v misijonskem svetu: Radio VERITAS na Filipinih in Radio EVANGELJSKI GLAS; prvi je katoliški, drugi luteranski.

Radio VERITAS na Filipinih

V tej edini večinsko katoliški deželi v Aziji je bila l. 1958 škofijska sinoda, na katero je papež Pij XII. poslal svojega zastopnika kardinala Agagianiana. Tam so sklenili, naj bi na Filipinih v glavnem mestu Manila organizirali radijsko oddajno postajo, ki naj bi s svojim glasom dosegla vse azijske narode. Podjetje so bistveno podprli v finančnem pogledu nemški katoliki. Za izvedbo načrta je bila najprej poverjena tamkajšnja katoliška univerza sv. Tomaža Akvinskega. A leta 1961 se je ustanovil poseben odbor škofov, ki je vso stvar vzel v roke. A priprave so terjale še osem let, kajti šele l. 1969 je radio VERITAS začel z oddajami. Predsedstvo radia so sestavljali manilski kardinal Filip in trije azijski škofje.

V začetku je Radio VERITAS oddajal po 19 ur dnevno, a dva oddajnika sta se kmalu pokvarila in je bilo treba ukiniti vse prekmorske oddaje. Ukvaro so popravili šele maja leta 1975. Ta radio je na primer lansko leto oddajal v angleščini in v 12 različnih azijskih jezikih. Finančno breme tega podviga nosijo nemška organizacija Misereor, kölnska škofija in organizacija Cerkve

Večina udeležencev misijskega simpozija se je za zaključek podala v Pompeje pri Neaplju, kjer jih tu vidimo pred cerkvijo Naša Gospa iz Pompej.

v stiski. Ko je papež Janez Pavel II obiskal Daljni Vzhod, je po tem Radiu VERITAS poslal v svet svojo znamenito poslanico.

Predavatelj nam je potem orisal še pomembno luteransko radijsko ustanovo, po kateri se je tudi razlegal evangeljski glas po vsem misijonskem svetu.

Luteranski „Evangeljski glas“

To oddajno postajo je organizirala Svetovna luteranska zveza leta 1963, torej dve leti potem, ko je sinoda na Filipinih odločila ustanovitev katoliške oddajne postaje za Azijo. Ta Zveza povezuje 64 luteranskih cerkva s skupno 53 milijoni vernikov. Zvezi se je pri tem podvigu pridružil še nek afriški odbor. Organizirali so postajo v Addis Abebi, glavnem mestu Etiopije. Pri njej je bilo zaposlenih 180 oseb. Postaja je imela še 14 pomožnih oddajnih postaj drugod izven Etiopije po misijonskem svetu.

Po geslu „Oznanjati Kristusa njegovemu svetu“ je ta postaja oddajala tako močno, da se je njen glas čul po Afriki, Indiji, Kitajski in Japonski. Etiopska koptska Cerkev je dosegla, da je mogla tudi ona po tej postaji oddajati svoje programe. Ko so se tudi katoliški misijonski škofje zanimali, da bi še oni po tej postaji oddajali, jim je bilo to odrečeno s za Cerkev nesprijemljivim pogojem, da tudi luteranske Cerkve oddajajo svoje programe po Vatikanskem radiu.

Ko je v Etiopiji prišel na vlado marksizem, je seveda delovanje te postaje ukinil. Luteranska zveza skuša postajo organizirati kje drugje, a doslej brez uspeha, tako da zdaj „Evangeljskega glasu“ ni več čuti po misijonskem svetu.

Razni poskusi

Kot zanimivost je predavatelj podal ekumenski poskus uporabe obveščevalnih sredstev: V Tanzaniji se je ustanovil ekumenski odbor za družbena občila, ki ga sestavljajo tako anglikanci in luteranci kot katoličani. Dalje je omenil napore protestantskih misijonskih ustanov, ki se v vedno večji meri poslužujejo takozvanih kaset, na katerih so magnetofonsko podana najrazličnejša besedila evangelizacije z glasbeno spremljavo. Protestanti tudi skušajo v nekaterih državah po misijonskem svetu doseči od državnih oblasti na razpolago državne radio postaje, kot na primer v Gabonu, kjer pa so se dogovori zavrli ob pretirani najemnini, ki so jo oblasti terjale za to uslugo.

Predavatelj je zaključil z ugotovitvijo, da se vsa Cerkev, posebno misijonska, zaveda važnosti uporabe komunikacijskih sredstev, ki so dandanes bistvena za evangelizacijo narodov.

(Sledi.)

VRNITEV OLEANDROV V TOKIJSKO PREDMESTJE.

Kje bilí ste v zadnjih šestih mescih?
V naši cesti ni bilo dovolj dišav:
z vrat, z dvorišč, s kanalov, s špranj v podstrešjih
duh gnilob je z duhom bede praznoval.

Kaj bilí ste s toplim oceanom,
pólnim leskov s plésov indijskih žená?
Kaj ste jadrali za daljšim valom
v skrit zaliv nekje s poti okrog sveta? . . .

Tih večer je; o, pripovedujte!
Veter z zvezd sí komaj upa dihati.
Kdo za nas vam dal je v cvet poljube?
Naše ceste star kimóno ves dehti.

Naše predmestje, ki šteje več kot 600.000 prebivalcev, je gmota ulic, cest, bajt, hiš, in hišic; in v njej se junija pojavijo za pol leta cvetoči oleandri, ki gmoto stvari in ljudi spreminijo v nekaj prazničen klopčič. — Pravijo, da so oleandri prišli na japonske otoke iz Indije. — Misijonar postane pesnik, ko odkrije v njih vonjih takorekoč Stvarnikov podpis za ubogo četr.

VLADIMIR KOS

STOLETNICA NEKEGA MISIJONA

Poroča s. JANJA ŽUŽEK, MMS

Najstarejša katoliška misijonska postaja v Vzhodni Etiopiji, v Hararju, je 15. novembra 1981. slovesno obhajala stoletnico svojega obstoja. Sama se te proslave nisem mogla udeležiti radi raznih opravkov v Addis Abebi, 500 km stran, a sem nekaj dni preje obiskala generalnega vikarja te apostolske prefektуре in opazovala vse priprave za slovesnost. Generalni vikar, ki v kraju živi, mi je dal nekaj podatkov o misijonu, celo del svojega pripravljeneega slavnostnega govora mi je pokazal.

Mestece Horar, 150 km vzhodno od Somalske meje, je bilo prestolnica nekdanjega kraljestva Adal, iz katerega je izšel fanatični musliman Mohamed Gragn, ki je 30 let vladal v Južni Etiopiji in prisilil mnogo koptskih pravoslavnih, da so sprejeli mohamedanizem. A leta 1887 ga je kralj Menelik II. premagal in zavzel tudi njegovo kraljestvo. Vendar je mesto Harar ostalo za vedno središče etiopskih muslimanov in je celo ostalemu mohamedanskemu svetu sveto mesto, za Mecco in Medino. Mesto ima le 80.000 prebivalcev, a je v njem 85 mošej. Vse naokrog je obdano s starinskim obzidjem in je videti nekako tako kot Avila v Španiji. V mestu je nastanjena najvažnejša vojaška akademija in poljedelska fakulteta za celo Etiopijo. Nedaleč stran se nahaja tudi največja bolnica gobavcev, ki so jo preje vodili Nemci, zdaj je pa kajpada pod vodstvom Etiopcev in kar lepo deluje.

V 16. stoletju so mnogokje v Etiopiji delovali jezuiti, a ker so bili pri spreobračanju pravoslavnih preveč radikalni, so morali kmalu zapustiti deželo.

V letu 1846 je bil ustanovljen apostolski vikariat za Galla plemena. Vikariat je obsegal ozemlje, večje kot četrt Argentine: vso vzhodno Etiopijo, del zapadne, Djibouti pri Rdečem morju in celo Aden na vzhodni obali Rdečega morja. Prvi apostolski vikar je bil italijanski kapucin Massaia iz Piemonta. A štiri leta ni smel vstopiti v deželo, kajti to mu je zabiloval egipčanski patriarh Salama, ki je bil cerkveni poglavar etiopskih Koptov (kar so bili od vsega početka vedno egipčanski patriarhi). Med tem ko je Massaia na severu dežele v provinci Tigray čakal na dovoljenje za vstop v južni del dežele, je posvetil prvih deset spreobrnjenih koptskih menihov v katoliške duhovnike. Severni del dežele je zavzemala apostolska prefektura Abbisinia. Tam je deloval sveti Justin de Jakobis, lazarist, ki ga je Massaia posvetil v apostolskega vikarja. Massaia je končno preoblečen v trgovca uspel priti v svoj vikariat koncem leta 1852. Deloval je polnih 30 let po ogromnem ozemlju, a ga je patriarh Salama stalno preganjal. Končno je Massaia in vse takratne misijonarje kralj Janez IV. izgnal; obdolžil jih je, da so vohunili za njegovega nasprotnika kralja Menelika, ki je vladal na severnem delu dežele. Abesinijo so zapustili na božični večer 1879 leta. 25. maja naslednjega leta je Massaia v Rimu odstopil kot apostolski vikar. Za njegovega naslednika je bil imenovan mons. Taurin, ki je odpotoval v

Aden v začetku leta 1881 in končno dospel na sedež svoje prefekture 22. aprila 1881. Proti koncu istega leta je kupil hišo v Hararju, ki je še sedaj sedež te apostolske prefekture, se pravi neprenehoma od l. 1881 dalje, sto let. Ta apostolski vikar je bil zelo dober do ljudi, ki so ga imenovali Abba Jakob (Jakob je njegovo krstno ime), kakor še danes imenujejo vse misijonarje kar Abba Jakob. V njegovem času je njegov vikariat obsegal tudi provinco, v kateri sem delala jaz prej, in še sosednjo provinco, se pravi da je bilo ozemlje apostolskega vikariata Harar od sedeža 850 km proti vzhodu, in to brez vlaka in avtomobilov, le na koncu stoletja so začeli graditi francozi etiopsko enotirno železnico iz Djiboutija do Addis Abebe.

Prve misijonske postojanke okrog Hararja so bile ustanovljene že v letih 1883, 1884 in 1885.

Januarja 1887 je kralj Menelik II premagal kralja Janeza IV in je vkorakal v Harar. Misijonarjem je bil zelo naklonjen. Leta 1897 so prišle prve sestre, francoske frančiškanke iz Calaisa. Mons. Taurin je v Hararju ustanovil veliko semenišče, malo pa blizu tamkaj, v Lafti.

Naslednik mons. Taurina je bil mons. Jarousseau od leta 1900 do leta 1939. Ta je odprl 9 novih misijonskih postaj, tudi ono v Diredawi, kjer sem jaz nazadnje delovala, in sicer leta 1918. Ustanovil je gobavsko naselbino sv. Antona, ki še sedaj deluje. Za njegove vlade so odprli tudi katoliško tiskarno sv. Lazarja, ki so jo pozneje prestavili v Diredawo, kjer tudi še danes deluje. V tej tiskarni se natisne večina katoliškega tiska. Mons. Taurina je odprl prvo srednjo šolo leta 1926, ki tudi še deluje. Leta 1915 je ustanovil škofijsko pravno redovno družbo sester Brezmadežne, ki so bile pred vsem zakristanke po cerkvah, vodile sirotišnice in osnovne šole. A ta kongregacija zdaj skoraj izumira, saj že od leta 1941, ko so Abesinijo zapustili Italijani in za njimi tudi Francozi, ni novih poklicev. Nekatere teh sester so se pred nekaj leti priključile bolj moderni kongregaciji etiopskih sester, starejše pa hočejo umreti kot sestre Marije Brezmadežne. Ko me je v Attat Hospitalu obiskal urednik „Katoliških misijonov“, se je srečal z eno ali dvema teh sester izumirajoče redovne družbe.

Leta 1902 je mons. Jarousseau končno mogel obiskati tudi katoličane v zahodnih dveh provincah in je našel med njimi veliko vere: sami so skozi več kot 20 let vodili molitve, pogrebe in druge izraze katoliškega življenja.

V dobi od 1936 do 1938 je moral mons. Jarousseau z vsemi drugimi misijonarji zapustiti deželo. Tedaj je bilo v tem prostranem vikariatu plemenov Galla 14.000 katoličanov, 28 misijonskih postaj, 28 etiopskih duhovnikov, 37 etiopskih sester, malo in veliko semenišče, 35 šol z 2.700 učenci, 35 dispanzerjev, eno gobavsko naselje, ena tiskarna in še marsikaj drugega.

Ravno pred italijansko okupacijo je bila Cerkev tamkaj razdeljena med razne redovne družbe: francoske kapucine, italijanske Konsolata patre, italijanske in francoske lazariste, italijanske kapucine. Leta 1937 je Sveti sedež vse ozemlje nekdanjega apostolskega vikariata za pleme

Etiopska slikarija: Sv. Jurij, kot ga je narisal koptski umetnik.

Galla in apostolskega vikariata Abesinija preuredil takole: Apostolski vikariat Addis Abeba je zaupal škofijskim duhovnikom, apostolski vikariat Harar italijanskim kapucinom, apostolski vikariat Jima patrom Konsolata, apostolsko prefekturo Awassa duhovnikom Pariške družbe za zunanje misijone; na severu: apostolsko prefekturo Godar patrom kombonijancev, apostolsko prefekturo Dessie frančiškanom, apos. prefekturo Tigray italijanskim lazaristom, apostolski vikariat Eritreje italijanskim kapucinom, ordinariat etiopskega obreda pa škofijskim duhovnikom.

Po osvoboditvi Etiopije maja 1941 je Sveti Sedež moral deželo, ki je postala Zedinjena Etiopija, spet preurediti v pogledu misijonarjenja in jurisdikcije. Decembra 1942 so bili izgnani vsi italijanski misijonarji, malo pozneje tudi francoski. Na njih mesto so prišli eritrejski duhovniki, tudi škof iz Eritreje, ki je odslej vodil škofijo v Addis Abebi.

31. oktobra 1951 sta apostolski vikariat Addis Abeba in ordinariat Eritreje dobila naslov Vzhodna Cerkev in sta postala exarhata. Deset let nato je exarhat Addis Abebe postal nadškofija. Exarhat Asmara (Eritreja) in prefektura Tigray pa postaneta škofiji. V apostolski vikariat Harar so se smeli vrniti francoski kapucini. Današnji apostolski vikar je Eritrejec, a osmega decembra 1981 so dobili škofa, tudi domačina. V Jimo so se vrnil holandski lazaristi, a so bili leta 1978 nenadoma izgnani in zdaj v celi provinci ni niti enega duhovnika. Apostolska prefektura Dessie in Godar ostaneta še v okviru nadškofije Addis Abeba. Leta 1978 so apostolsko prefekturo Awassa povzdignili v apostolski vikariat, v letu 1981 je pa postala škofija. Prav tako so apostolsko prefekturo zaupali Konsolata patrom in je lani tudi postala škofija. Vsi ti trije novi škofje so domačini. To je nujno iz več razlogov, a je morda najvažnejši tale: Etiopska škofovska konferenca je odločila, da bodo po vsej deželi uvedli etiopski obred svete maše, a ne v starem ge'ez jeziku, ampak bo prestavljen v vse domače jezike, kot jih ljudje govore, v začetku v vsaj 20 jezikov. (V Etiopiji je 200 raznih plemen in jezikov.)

To je vsaj nekaj potez iz zapletene in pestre zgodovine katoliške Cerkve v Etiopiji. Iz vsega se vidi, da je bil sedež katoliške Cerkve v južni Etiopiji v Hararju. Dandanes pa je apostolski vikariat Harar reven na osebju, institucijah in številu vernikov, ki jih je le 8.500. Ima le 11 misijonskih postojank in devet šol, 5 dispanzerjev, dva duhovnika domačina ter 15 sester domačink. Semenišča kajpada ne.

Toda nekdanji apostolski vikariat Galla plemen vsebuje danes 5 apostolskih prefektur in eno nadškofijo. Vsi ti imajo skupno v Južni Etiopiji kakih 117.000 katoličanov, 200 duhovnikov in redovnikov domačinov, 241 sester, 85 župnij, 190 šol s 33.000 učenci, poleg raznih socialnih ustanov in noviciatov raznih kongregacij.

Koliko borb, dela in skrbi, da je število katoličanov v tem predelu Etiopije zrastle vsako leto povprečno za 1.100 duš, v sto letih na 110.000. Božji mlini meljejo počasi. V tem času so bile razmere zelo spremenljive, težave neizmerne. A Cerkev je kljub temu rasla. Molimo še naprej, da bi katoliška Cerkev tudi v prihodnje uživala svobodo veroizpovedi v tej deželi.

v
BR. JOSKO
KRAMAR SDB
MISIJONSKI
PIONIR
MED
PAPUANCI

Salezijanski brat Joško Kramar je šel v misijone, ko je imel osemnajst let. Desetletja je deloval v Burmi in iz tistega časa se ga starejši bralci „Katoliških misijonov“ morda še spominjajo, saj se nam je pogosto oglašal. Kasneje je bil poslan na Filipine, ki so večinsko katoliška dežela in ga zato nismo šteli med misijonarje, a pred dobrim letom ali dvema letoma se je podal s skupino salezijanskih pionirjev v Oceanijo, kjer so na otoku Papua započeli misijonsko delo v pokrajini, kjer tega prcje še nič ni bilo. Zato smo bili veseli, ko smo prejeli od vrlega misijonarja pričujoče pismo s slikami, iz česar spoznamo važnost njegovega novega misijonskega področja.

Naša misijonska postaja se nahaja v najbolj zaostalem delu Papue v provinci Zaliva, med zalivom Kerema in reko Vailala. Večina vasi je na peščeni obali, ker je notranjost skoraj izključno močvirje. Skupno ozemlje misijona je okrog 50 km² z nekaj nad 40 vasi. Večjih vasi in mest ni. Računamo, da je v vsej pokrajini okrog 5.000 prebivalcev.

Ljudje še uporabljajo sekiro iz črnega kamna, ki je s trto pritrjena na leseni kljukasti ročaj. Za hrano so 99 % odvisni od tega, kar jim divjina nudi sama od sebe. Poljedelstva in živinoreje nimajo.

Prehrano iz gozda prinese žena na glavi, prevezano s trtami in zavito v palmove liste. Delovnih živali ali katerekoli oblike domačega voza ali sani ne poznajo.

Njihova hrana je škrob, ki ga izdolbejo iz debla „sago“ palme ter ga mešanega s kokosovim orehom, zavitega v palmin list oprazijo na žerjavici. Sveži sago ima okus črnega kruha. Loncev kakršnekoli vrste in sličnega luksuza ne potrebujejo.

Tudi za otroke ni druge hrane kot sago; matere jih dojijo cela tri leta, nakar se morajo privaditi hrani odraslih. Do 75 % otrok v našem okraju ne dočaka tretjega leta starosti. Veliko jih pomre tudi za malarijo in kačjim pikom.

Sedaj gradijo prvo cesto iz kamenja skozi naš misijon (40 km) in so z delom pravkar prenehali zaradi pomanjkanja sredstev, ker vaščani zahtevajo velike vsote odškodnine za zemljišča. Mi smo dospeli semkaj po obali, ker še ni bilo ceste.

Domače tkanine kakršnekoli vrste za obleko ali drugo ne poznajo. Ledja si moški pokrivajo z drevesno skorjo ali listjem, obešenim na trtje, ženske pa z nabrano travo ali pa z razklanimi palmovimi listi. So pa zelo veseli, če se morejo pokriti z uvoženo rabljeno obleko. Težava je le v tem, da si je ne znajo oprati, kar pa seveda ne pomaga k zdravju.

Hiše gradijo na kolen za varnost proti divjačini in golazni in zato, da imajo grobove pod hišo in jih laže branijo pred čarovnikom, ki uporablja kosti v svoje namene. Vsa hiša je pokrita in ograjena s palmovimi listi, kar pa je seveda zelo varen kraj za udave in druge kače, ki se tja zatečejo radi prebave.

Skoraj neprestano so vojske med različnimi rodbinami, med različnimi „one tok“ (istega jezika). Namažejo si celo telo z blatom in si vse telo pokrijejo z listjem, da jih nihče ne prepozna. Z loki in puščicami se bijejo, dokler jim ni dovolj tistih, ki so obležali. Vsakih nekaj vasi ima svoje narečje. Skupni jezik pa je v glavnem „Pidžin Englis“, neke vrste angleščina.

Žene, ki so poleg zemlje največkrat razlog spopadov, si kupijo po mili volji in jih potem lahko prav tako prodajo naprej, če jim niso po godu. Žena pri tem nima besede. Mož si jo (jih) kupi za težka dela in da mu rodi nove člane, ki se bodo z njim borili. Če mati na porodu umrje, z njim pokopljejo tudi živega novorojenčka.

Misijonarje prijazno sprejmejo. Oznanjevanje evangelija pa je trd oreh iz zgoraj opisanega družinskega stanja, saj se tudi žene enega moža med seboj stepejo. Njihovo orožje je navadno uvoženo iz Avstralije: dolg nož. (Domačini kovin ne znajo oblikovati.)

Do evangelizacije tega človeka upamo dospeti preko mladine. V centru misijona Araimiri sedaj gradimo s pomočjo prostovoljcev iz Avstralije (ker tu ni delavcev za gradnjo) spalnice za 300 fantov. Šolske prostore za to mladino smo spravili pod streho lani in jih sedaj že uporabljamo, čeprav še ni tlaka. Pesek iz morja nam za enkrat služi za tlak. Tudi mladina, ki jo imamo tu v misijonu, nam pri gradnji že pridno pomaga. Obenem se uče tudi poljedelstva in podobnega. Vse to samo v popoldanskih urah. Zjutraj pa imajo: verouk, angleščino, računstvo in druge osnovne vede. Letos imamo 215 gojencev.

K slikama na desni strani:

Za svoje popuanske gojence so salezijanski misijonarji najprej postavili kolibe, kot jih vidimo na zgornji sliki, zdaj pa jim grade bolj solidna bivališča, kakor jih vidimo spodaj.

Salezijanski dom na Papui, ki se je zgradil pod vodstvom našega Kramarja.

V vasi Ovaa so se otroci zbrali, ko so čuli ropot avtomobila; kot vidimo, so večinoma kar v „Adamovih kostumih“. Poltovornik znamke Daihatsu jim služi zlasti za prevoz bolnikov v misijon (deloma po cesti, deloma po morski obali).

V programu za letos so še tudi delavnice in po možnosti dvorana, ki nam bo služila za verska srečanja. Drugo leto pa so v načrtu spalnice, šola za dekleta in samostan za sestre, ki jih bodo vzgajale.

Vsak pubertetnik bi ostal v šoli štiri leta. Po končani šoli pa bi bili že zreli za družinsko življenje. Iz teh družin, kjer bi bila oba partnerja vzgojena v misijonu, upamo dobiti mladino, ki bo že sposobna dojeti krščansko misel, in vzgojeni na misijonu bi mogli dati življenje domačemu kleru in domačim oznanjevalcem evangelija.

Kot vidite, je pot dolga, a za enkrat ne vidimo druge, ki bi mogla ustaliti in dati trdno oporo domači Cerkvi.

Kaj pa jaz delam? Veste, pri 63 letih človek le začne čutiti, da leze v leta. Tedensko imam 6 ur verouka, vodim gradnjo misijonskih poslopij, vsako popoldne učim fante gradnje in seveda pri tem sami tudi delajo; poleg tega pa sem po 45 letih spet kuhar naše komunitete. Za sedaj je tu pet salezijancev in 5 prostovoljcev, ki so z nami za 3 tedne in si vse stroške sami plačajo.

Dela je ogromno, le delavcev primanjkuje. Spomnite se nas pri sveti daritvi. Vsem misijonskim prijateljem vroč pozdrav iz Papue.

Joško Kramar SDB, Papua.

USTOLIČENJE KRALJA

JANKO SLABE, Matanga, Madagaskar.

„Pridite na pogreb. Umrl je naš kralj.“ Tako razglašajo poslanci po vaseh. Vsi takoj vedo, da je kralj umrl že pred enim letim. Pokopali so ga samo najbolj zaupni vaški starešine in to opolnoči. Obenem pa so raznesli vest, da je šel obiskat svojega brata. Odrasli sinovi in hčere pa se izgovarjajo, da jih bolijo čči, če imajo rdeče od pritajenega joka.

Gosti se zbirajo vse popoldne. Žene objokujejo kralja v rodbinski hiši. Možakarji v zanje določeni hiši razpravljajo o vremenu, dobri oziroma slabi letini, medsebojnih odnosih, kdo je kriv tega in onega, kaj bodo storili, če se tista zadeva hitro ne uredi. Plačana skupina zunaj pleše ob godbi harmonike in bobnov. Otroci se podijo po vasi ali pa ogledujejo plesalce. Odrasla mladina kuha riž, prikuho in kavo za goste.

V zgodnjih jutranjih urah, ob drugem petelinjem petju, uradno potrdijo novega kralja, ki so ga izbrali že prej pri tajnih pogovorih. Ves prejšnji dan ni smel nič jesti. Šele sedaj mu ponudijo riža. Oblečejo ga v rdečo obleko, tudi na glavi ima rdeče pokrivalo, zavezano za tilnikom. Ta dan nihče ne sme imeti oblečenega rdečega oblačila. Obenem so ženske prenehale žalovati za bivšim kraljem.

Sredi dopoldneva ga iz hiše možakarjev pod velikim dežnikom spremljajo skozi vzhodna vrata v rodbinsko hišo. Zunaj leži zvezan vol. Biti mora rdeče barve. Z glavo je obrnjen proti svetemu lesu, ki je zasajen na vzhodni strani. Okrog in okrog se v dostojni oddaljenosti zbere vsa vas: otroci, mladina in starejše ženske. Le možakarji ostanejo v hiši skupaj s kraljem. Kmalu se sam kralj vsede pri vzhodnih vratih. Ogrnjen je s preprogo iz boljšega platna, črne barve, obrobljeno s pisanimi črtami. Nastane grobna tišina. Mame pridno dojijo svoje otroke, da ne bi kateri zajokal.

Začne se molitev:

„Tebe kličemo, Stvarnik, pridi k nam. Radi bi se s Teboj pogovorili. Poklicali smo te zaradi sledečega: Glej, ljudje so me izvolili, da bi jih vodil, razsojal spore in tebi daroval. Težko breme so mi naložili. Prosim Te, daj nam lepo vreme, da bomo imeli kaj jesti. Daj nam veliko potomstva. Odvrni od nas vsakršno nesrečo. Nismo vsi zbrani. Mnogi od nas so odšli daleč po svetu. Blagoslavljal jih na njihovi poti. Naj se srečno vrnejo v domačo zemljo, če ne živi, pa mrtvi. In še nekaj Te prosimo: pokončaj vse naše sovražnike, ubijalce in zastrupljevalce, da bo med nami mir. Naj na zemlji vladata dobrota in sreča.

Glej tega vola. Zate je, tebi ga darujemo. To je vse, kar smo Ti hoteli povedati. Vrni se v svoje bivališče. Dvigni se nad oblake, kjer prebivaš. Mi smo končali z govorom. Samo za blagoslov Te prosimo, potem pa se vrni v svoja bivališča, ker bomo sedaj klicali še naše prednike.“

Zatem pokliče prednike po imenu, po rodbinah. Tudi nje prosi, kot

je prosil prej Boga, in jih pošlje nazaj v njihovo domovanje. Naroči jim, da naj kot duhovi ne nadlegujejo ljudi z boleznimi, nesrečami in drugimi neprijetnostmi. Pobijejo pa naj vse hudobneže, ker niso njihovi prijatelji, še manj pa sorodniki.

Med tem se vol ne sme premakniti, ker bi to pomenilo, da niso izvolili pravega kralja. Vola namreč že precej pred tem mladina podi okrog vasi, tako da postane čisto zdelan in utrujen. S to hajko na zunaj izražajo svoje zadovoljstvo nad izbranim kraljem. Če pa večina fantov za tega novega kralja ni preveč navdušena, potem tudi vola ne podijo preveč in se res lahko premakne med molitvijo.

Vola zakoljejo. Kralj se s svojim spremstvom približa svetemu lesu. S palico maha na vse strani, da bi odgnal hudobne duhove, ki morda hočejo preprečiti njegovo posvečenje ali škodovati ljudem. Možakarji se oprimejo svetega lesa in on se po njihovih rokah vzpenja proti vrhu. V roke mu dajo kos mesa, odrezan na vrhu volove grbe. Natakne ga na konico svetega lesa in to je višek posvečenja.

Kralj se nato s spremstvom vrne na svoje mesto, mladina pa z zelenimi vejami v rokah pleše okrog njegove hiše. Pri vsem tem si nič preveč ne želijo lepega vremena, ker je dež znak božjega blagoslova.

SVETI LES

To je pri vrhu ošiljen kol, visok do treh metrov, običajno postavljen na vzhodni strani kraljeve hiše. V razdalji pol metra ga obkroža nedoločeno število kamnov. Rečejo mu zaveza. Nihče se ga ne sme dotikati brez potrebe ali pa premikati kamne, ki so razporejeni okrog njega. Za to so predvidene hude kazni. Če bi ga namerno (zaradi zaničevanja) izpulil, bi bil kaznovan z desetimi voli.

Nedaleč od nas je bil tak les blizu grobnice. Neka žena je zbolela. Mož je šel k čarovniku. Ta mu je takole svetoval: „Nekdo vama je odrezal del stare spalne preproge. Zakopal ga je pri svetem lesu blizu vaše grobnice. Če boš ta košček preproge našel, bo žena ozdravela.“ Revež je res šel kopat. Prišel je že tako globoko, da se je sveti les začel nagibati. Koščka preproge pa ni našel. Ljudje so to opazili. Npravili so vrhovno ljudsko sodišče. Možakar je bil kaznovan z dvema voloma.

Kadar z vaškim kraljem niso zadovoljni in ga zavržejo, da ni več kralj, potem tudi sveti les poderejo. Šele ob izvolitvi novega kralja ga ponovno postavijo. Ob kraljevi smrti sveti les počaka na svojem mestu novega vladarja.

BOŽJA RAZSODBA

Kralji imajo svetno in duhovniško oblast. Svetna oblast se vidi predvsem pri razsojanju. Zadevo najprej preiščejo njegovi pomočniki in tudi sami sodijo, če je stvar jasna. On sodbo samo potrdi. Kadar je primer težji, dá zadnjo besedo kralj. Nerešljive primere pa rešuje Bog.

Prastari Pavlov oče je zastavil riževo polje za denar, ki si ga je sposodil od Petrovega deda. Vsa vas je na to že pozabila. Pavel hoče Petru vrniti denar, da bi s tem dobil nazaj riževo polje. Peter trdi, da

je to polje njihovo. Najprej nastane spor med dvema družinama. Ne rešijo ga. Pavel toži Petra pri njunih redovinah. Tudi njim stvar ni jasna. Končno gre vse skupaj pred vaškega kralja. Tudi on s svojimi svetovalci ne ve, na čigavi strani je resnica.

Preostanejo jim še Bog in predniki. Vsa vas in sorodniki sprtih mož se zberejo okrog spornega riževega polja. Trenutno to polje obdeluje Péter, zahteva pa ga Pavel, zato njega posedejo v sredino. Ob njem pa je v kraljevem imenu zaklinjevalec in nekaj vaških veljakov. Pavlu dajo na glavo nekaj blata oziroma zemlje. Nastane tišina. Oglasi pa se zaklinjevalec: „Stvarnik, tebe kličemo, pridi k nam. Povabili smo te, da nam pomagaš rešiti spor. Glej, zadeva je sledeča: To njivo obdeluje Peter. Pavel, ki sedi tukaj pred nami, pa trdi, da je njegova. Zadeva presega naše človeške moči. Zato tebe kličemo na pomoč, da razsodiš, čigava je njiva. Če je res Pavlova, naj živ in zdrav odide. Če pa si njivo lasti po krivici, naj mu jezik pade iz ust in naj ga zemlja, ki si jo lasti, usmrti. To je vse, za kar smo te klicali. Lahko se vrneš v svoja bivališča, spet se dvigni nad oblake, kjer prebivaš. Samo pravico nam pokaži. Sedaj pa bomo poklicali še prednike.“

Zaklinjevalec pokliče še prednike, jim razloži zadevo in jih prosi, da naj razsodijo, potem pa se vrnejo v onstranstvo. Ko je vse končano, s palico trikrat udari po vodi in to je pravzaprav odločilni trenutek. Malo še počaka, nato pa veli Pavlu, naj zapusti njivo. Če se med tem časom ni zgodilo nič izrednega in Pavel res lahko vstane sam, potem je njiva njegova. Če pa se pripeti kaj posebnega (na primer: ptič se vsede na tla med množico ljudi, podgana ob belem dnevu teče preko vsega riževega polja, itd...) ali pa, če res ne more vstati, potem je to dokaz, da njiva ni njegova. Kdor je sodbo zgubil, mora Bogu darovati vola za očiščenje greha krivične obtožbe.

Dandanes je zmeraj manj ljudi, ki v to verjamejo. V starih časih pa so v pravičnost take razsodbe neomajno verovali. Morda je tudi bila pravična, saj krivičnik že iz samega strahu ni mogel vstati, pravični pa je neomajno zaupal v božjo pomoč in je zato lahko lepo mirno vstal. Četudi ne verjamemo v izredni božji poseg, pa lahko verjamemo, da se je Bog poslužil tudi takih stvari, da bi ljudje lahko v miru živeli.

SAMO ZA MISIJONARJE!

Obiskovalec slovenskih misijonarjev je že v prejšnji številki naslovil na vse Vas, predragi slovenski misijonarji in misijonarke, prošnjo, da pregledate med stvarmi, ki Vam jih morda domačini poklonijo, ali ni morda vmes kaj lepega, zanimivega in uporabnega kot dobitek za našo misijonsko tombolo v Buenos Airesu, s katero skušamo vsaj kaj malega pomoči zbrati za vsakega izmed vas. Lepo prosim, da take stvari, ki bi jih Vi lahko pogrešili, pošljete na naslov: Lenček Ladislav CM, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, pcia. Buenos Aires, Argentina. Na ta način boste pomagali, da bo naša tombola misijonska ne le po namenu, ampak tudi po dobitkih!

Že vnaprej zahvaljeni!

IZ SONČNE ZAMBIJE

IZ MUMBWE

Medtem ko se v svetu dogodki viharno odvijajo, je delo na misijonu ustaljeno. Podobno je naporom mravelj, ki si gradijo svoj dom. Stotine metrov daleč nabirajo drobce zemlje, odpadke listov in vej. Na zunaj se njihova aktivnost ne opazi. Čez nekaj časa, morda poteko tudi leta, se opazijo hribčki, mravljišča, p'od neumornega vsakodnevnega dela. Naše delo je podobno tudi tistemu svetopisemskemu izreku, ki pravi, da božje kraljestvo raste polagoma, neopazno. Kdo bi rekel, da je vse skupaj precej vsakodnevno in nezanimivo.

Lani smo s skupnimi močmi zgradili prelepo cerkev sv. Jožefu v čast. Se moramo tudi njemu zahvaliti za blagoslov. Kraj, ki si ga je ta zaščitnik cerkve izbral, se razvija. V bližnji bodočnosti dobi gimnazijo. Malarija in druge boleznj mučijo ljudi v kraju Nangoma in v okolici. Močvirja niso daleč. Pa so ljudje pritisnili na posvetno in cerkveno upravo, da se jim da prevoz ali pa bolnišnica. Večkrat so se že letos zbrali vaški poglavarji in načrtovali, kako bi si pomagali. Brez pomoči ne bo šlo. Pripravljeni smo sami graditi; pomoč je dobrodošla. Vsako drugo nedeljo mašujemo v cerkvi sv. Jožefa v Nangomi, prosimo za božji blagoslov.

Hiša v Mumbwi je bila majhna. Kako smo si želeli, da bi imeli župnijski urad in pa kako sobo za goste. To vse dobimo letos. Z dograditvijo štirih sob bo stanovanjski problem rešen, vsaj začasno. Ko smo februarja meseca začeli z deli, smo vedeli, da nas bo zapustil p. Ivan Gerovac. Marca meseca je odšel v tretjo probacijo. Nismo pa vedeli, da se nam bo pridružil starosta slovenskih misijonarjev, p. Radko Rudež. Kako sem ga bil vesel tistega lepega dne, 28. maja. Dobrih pet let je preživel v dolini Katondwe na svoji priljubljeni fari. Ponovno in ponovno zatrjuje, kako ima tamkajšnje ljudi rad, posebno tiste na postaji Kapoče. Prav ta postaja je bila prva, na katero je bil poslan. Prva ljubezen je pač najlepša! Vendar pa se vidi, da bo tudi Mumbwo vzljubil. Čeprav so tu že križi, misijonska vnema ni nič ponehala. Rad bi, da bi se nalezle njegove misijonske gorečnosti! Vreme je sedaj kot v Sloveniji v zgodnji jeseni. V dolini Katondwe pa je vroče. In tako sedaj pravi, da je soba zelo mrzla. Pred leti sem bil v Katondwe na obisku z nogometnim moštvom. Bilo je v najhladnejšem mescu v letu, t.j. junija. Jaz sem se znojil kot vročega poletnega dne.

In vrt! Raste, da je kaj, Pomaranče smo pospravili in čakamo na nove plodove avgusta meseca. Limone so polne, čeprav jim kapar ni prizanesel. Kisle tako morajo biti. Maline po deževni dobi bolje rodijo. Letos imamo prvi pridelek kave. Tri mladike sem pred tremi leti zasadil in letos bo pokril mesečno potrebo za dišečo kavo. Po-po drevesa so prenehala roditi januarja meseca; sedaj pa že začenjajo ponujati prve plodove. Do decembra nam jih ne bo manjkalo.

Iz Zambije: Slovesnost pod širokim vejevjem v Kabwe, kjer deluje br. Jože Rovtar S.J. —
Spodaj: otroci na vasi v misijonu o. Rozmana v Mumbwi.

No, pa nisem prišel v Afriko in v misijone zaradi dreves in sa-
dežev. Tudi ne zaradi divjih živali. Tu so ljudje, ki so odprti za Veselo
oznanilo. Kako gledajo, ko jim pravimo, da bomo večno živeli! Menda že
vsakdo ve, da je naš pravi dom v nebesih.

Stanko Rozman

POROKA PO PREDMESTNO

V času mojega bivanja na podeželju sem prijateljem Zambije po-
skušal posredovati nekaj vtisov o poroki na vasi. Zdaj, po več kot
enem letu predmestnega življenja pa bi naše brave rad seznanil, kako
se poroka utegne zasukati v predmestju.

Daniel je ugleden faran. Po poklicu je trgovec z ribami. Zelo pri-
zadevno vodi malo krščansko občestvo. Tudi korajžen je. To je pokazal
lani, neko soboto zvečer, ko so mu tatovi pokradli vse race. Ko so se
namreč nepridipravi vrnili še po kure, jih je Daniel zalotil in vse po
vrsti premlatil. Od pretepa je bil nekaj dni bolan, zmagal je pa le: tatovi
so mu prinesli nazaj vseh šestnajst rac.

Pa sem srečal Eufrazijo, njegovo ženo: „Kaj pa vaš mož, je šel
spet po ribe, da ga ni videti pri fari?“ „O, ne, v domač kraj je šel, da
pripelje nevesto za sina. Ko se vrne, vam bo že vse lepo povedal.“

Res so prišli: ženin, njegovi starši, njegov „odvetnik“ (kombina-
cija mešetarja in starešine), nevesta, njen odvetnik, njene tete in tako
naprej. Glavni govornik je bil ženinov oče Daniel: „Sklenil sem, da se
moj sin lepo po krščansko oženi. Nevesta je iz dobre krščanske hiše. Vse
je v najlepšem redu. Kdaj bo poroka?“ Lotil sem se zadeve in se dogo-
voril o vsem: vpis, pouk, izpraševanje. Pa ni bilo vse lepo gladko, kot
je oče zatrjeval: ženin Matija je dolga leta živel pri stricu in ni bil Bog
ve kako poučen v krščanskem nauku. Tudi nevesta je pokazala zelo
revno znanje. Tolažila me je zavest, da je vsa hiša krščanska in da se
bosta mlada dva vključila vanjo. Za poroko smo se dogovorili, da bo
slovesna, med nedeljsko mašo. Saj imamo tako malo „belih“ porok, (to
je takih, da ženin in nevesta še ne živita skupaj), pa naj ta dva dasta
zgled drugim fantom in dekletom.

Ženinov oče je kar žarel od ponosa tiste dni. Na ohcet je povabil
vse farne voditelje, pevski zbor in tudi oba duhovnika. Zaklal je kravo
in kozo, dal skuhati pivo in se še zadolžil povrh. Vse je bilo priprav-
ljeno za veliki dogodek. A kaj, ko vse na svetu tako hitro mine! Tudi
Danielova sreča se je pokvarila na sam predvečer poroke.

V župnijsko pisarno pridejo tri jezne ženske:

„Prišle smo zavoljo tiste poroke jutri. Če ju poročite, bo Matija
imel dve ženi.“

„Kaj, je že oženjen?“

„Ne, ni. Ampak tale je noseča z njim in še predvčerajšnjim ji je
obljubljal poroko. Pravi, da se s tisto kmetico ženi samo zato, ker ga je
oče prisilil.“

„Dobro, zdajle imamo ravno krst otrok. Bi prišle nazaj ob petih? Poklical bom Matija, pa se bomo pogovorili.“

Poslal sem po Matija in njegovega očeta in odšel v cerkev. Krst dvaintridesetih otrok traja dobro uro. Po krstu imamo še litanije in blagoslov z Najsvetejšim. Po blagoslovu so ženske že v pisarni. Prišla sta tudi oče in sin. Matija se je vsedel na klop in začel lesti skupaj.

„Kaj poznaš tole dekle?“

„Poznam.“

„Je s tabo noseča?“

„Ne vem.“

In potem se je obtoževalo in tajilo, da je bilo kaj! Podrobnosti bi dale snov za celo knjigo. „Poroko bo treba odložiti, dokler se zadeva ne razčisti,“ odločim. „In tudi nevesta mora imeti nekaj časa za premislek, potem ko zve novico.“ Oče je ves iz sebe. Kaj bo s kravo in vso drugo hrano! Obtožil je ženske, da so nalašč prišle pokvarit poroko, iz sovraštva do njega. Da niso nič vredne in da tiste poganke ne bi za nobeno ceno sprejel v svojo hišo. In Matiju je rekel, da ga več ne prizna za svojega sina. In hrana? Ali imajo lahko ohcet brez poroke. „Seveda, pojejte, samo nevesta mora zvečer nazaj k sorodnikom.“ In kdo ji bo sporočil neprijetno novico? Sprejel sem dolžnost, da bom jaz govoril.

Vsi skupaj, ženin, oče in oba duhovnika smo odšli tja. V hiši, kjer je nevesta stanovala, smo posedli v temno izbo. Le eno svečo so prižgali in nevesta je sedela v temnem kotu. Nisem videl njenega obraza in tudi rekla ni nič. Njeni sorodniki so novico mirno „vzeli na znanje“. Potem smo šli domov.

V nedeljo zjutraj je oče spet v pisarni. Poroka, poroka, poroka... Bil je neprespan in očitno je bilo, da je prejšnji večer „pogledal v kozarec“. Na vse zgodaj se je hotel pogajati z ženskami, da bi nam lahko naznanil, da je „spor“ poravnán. Toda ženske so bile previdne, že zvečer so se vsedle na avtobus in se odpeljale k sorodnikom na drugi konec mesta. „Lagale so, zato so pa pobegnile,“ je naznanil oče. „Nadaljujmo s poroko.“

Ni uspel. Pojedli so kravo in popili so pivo in nevesta je ostala pri sorodnikih...

V naslednjih tednih so se stvari počasi začele urejati. Nosečnica je odstopila od tožbe. Zakon je proti njej. Po zambijski navadi mora tožiti že v drugem mesecu nosečnosti. Če zamudi, je sama kriva. Tisauke je bila pet mesecev prepozná...

Ženin in nevesta sta prišla na pogovor. Ženin je zatrjeval, da se je svobodno odločil za kmečko nevesto: on sam da je dal očetu denar, ki ga je oče izročil nevestinim staršem. In nevesta Honesta je povedala, da se hoče poročiti, pa konec.

In sem ju res poročil. Ne v nedeljo, pač pa v soboto popoldne. Zbor je prepeval, toda na ohcet pevci niso šli. Tudi midva z očetom Emanuelom nisva šla. Pa naju tudi silili niso preveč: namesto krave in kože so tokrat zaklali le majhnega prašička.

Jože Grošelj

STEREOGRAM IZ TOKIA - 26. III. 82

O. VLADIMIR KOS S.J., Japonska

V Stereogramu 26.3.82 sem se z besedami „dragi prijatelji in dobrotniki misijonov“ le dotaknil te osnovne silnice misijonskega polja, danes pa se jim bi rad po japonsko priklonil, da s tem izrazim to, kar pove vsak japonski poklon: priznanje stvarnosti, ki je večja in mogočnejša kot tisti, ki se prikloni. To izkušam ne le jaz na robu Daljnega Vzhoda, ampak tudi vsi ostali misijonarji in misijonarke v drugih deželah in na drugih celinah. Ko mi pismonoša dostavi preč. g. Lenčka zračno pisemce, ki je obenem priporočeno in za spoznanje težje od Njegovega „enolistnega“ pisma, se mi po pravici milo stori (kot pravimo); tako mi je, kot da bi on sam s svojim misijonskim smehljajem iztegnil roko s čekom za vse prijatelje in dobrotnike misijonov, ki so mu bili dali pooblastilo za to kretljivo ljubezni do Kristusa. Menim, da kaj takega doživljajo tudi ostali misijonarji, seveda v luči in sencah drugačnih letnih časov, v mozaiku drugačnih krajev in trenutnih razmer. Ali se nam je treba sramovati, ker smo veseli darov? Pripraviti takšno veselje je namen Jezusovih besed, ki nam jih je zapisal Matej: „Notranja svetloba mora prodreti navzven do oči drugih ljudi, tako da uvidijo vaša dobra dela in zanje hvalijo Nebeškega Očeta“ (5, 16; upam, da mi sv. Matej ne bo zameril, da sem povedal te besede v skladu z grškim izvirnikom, a nekoliko podrobneje kot jih po navadi beremo). V zadnji in najbolj temeljiti analizi je torej Lenčkov ček dar Nebeškega Očeta, ki hoče svoje namene ljubezni uresničiti s pomočjo sodelovanja vseh tistih, ki jih potem imenujemo prijatelje ali dobrotnike misijonov. Cerkev, kakršno je ustvaril naš Gospod, je vsa naravnana na so-delovanje z Bogom; s Cerkvijo se je začela zgodovina nove človeške ustvarjalnosti v prid sočloveku. „Za nas,“ zatrjuje sv. Pavel, „je Bog Brezgrešnega povezal z grehom, da bi v Njem dosegli božjo dobroto. Kot Njegovi sodelavci vas znova prosimo: ne zanemarjajte božje milosti, ki ste jo bili prejeli.“ (2 Kor 5: 21 - 6: 1.) Torej še enkrat: iz srca hvala! Ne le zame, ampak za vse po drugih krajih in ob drugih časih; ne da bi se imel za njihovega zastopnika; hvalo izrekam – kot pravimo – objektivno, ker so naši prijatelji in dobrotniki hvale vredni. brez ozira na to, da sem tudi jaz že tolikokrat doživel njihovo dobroto. Razlog za to hvaležnost je sam Sveti Duh; v pismu galaškim kristjanom navaja sv. Pavel devet rezultatov Njegovega delovanja, in eden izmed teh je dobrota (Gal. 5: 22). Srečni ljudje, ki imajo na tak način Svetega Duha za svojega Prijatelja! Dvakrat srečni, ker lahko osrečijo tudi druge!

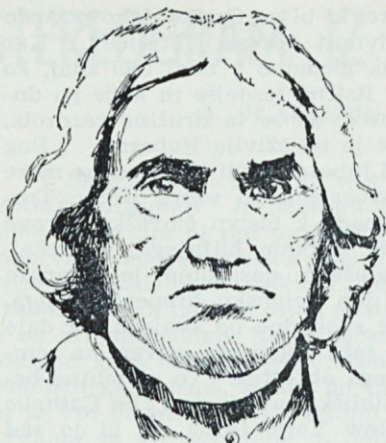
Danes je praznik presv. Trojice, praznik naše edino prave vere, po kateri nas hoče en sam Bog v Treh Osebah pritegniti k sebi, toliko izmed nas, kolikor se Mu ne bo upiralo. Zaradi ogromne razlike med Bogom in človekom je vera edini normalni most k Bogu in kot tak zgrajen dokončno v reki časa z življenjskimi naporami našega Gospoda.

„Ni ga posameznega nauka katoliške vere, ki bi ga Cerkev tako pogosto učila in tako natanko učila kot je skrivnost (presv.) Trojice... Kar je Kristus učil na predvečer svoje smrti, gledamo v novi luči zdaj, ko postaja vez med člani družine človeštva fizično tesnejša in kliče po duhovnem zedinjenju – nevarnost je namreč, da se ta družina razdrobi, ker se iz fizične bližine poraja prezir, če je ne oživlja ljubezen... Bog ne more ne biti. In ker je Bog troedina Ljubezen, tudi ljubezen ne more ne biti... Naša človeška narava je ustvarjena po vzoru presv. Trojice... ljubezen do sočloveka nekako spada k bistvu človeške narave (kot od Boga ustvarjene). Zapoved, da ljubimo bližnjega, ni nekaj, kar je tuje naši naravi in od zunaj naloženo; nasprotno, je dejansko naša najgloblja človeška potreba. Naš duh dejansko hrepeni po tem, da udeležiti svojo svobodo tako, da daje svobodno od svojega, da daje kot oseba v dobro drugih oseb... da se tako polagoma ustvari na zemlji občestvo po vzoru troedinega nebeškega občestva.“ To so tehtne besede v knjigi jezuita J. A. Hardon-a Katoliški katekizem (The Catholic Catechism. Doubleday, Garden City, New York 1975), ki bi jo rad priporočil vsem angleško večjim za poglobitev naše svete vere. (Zgornje besede so na str. 64, 65, 66, 67.) Prijatelj in dobrotniki misijonov s svojo preizkušeno dobroto končno bogatijo sebe. A to je značilno za dobroto v božjem smislu: ne more utrpeti izgube. V luči skrivnosti presv. Trojice so misijoni božji načrt za osvoboditev človeštva: da bi se čim več ljudi moglo otresti suženjstva poganstva odnosno ateizma, zadihati svobodo, ljubiti svobodno, to je, z resničnim spoštovanjem do osebe drugega. Kako strašno daleč so od tega načrta razna osvobodilna gibanja za dosego diktature ali tiranije nad ljudmi!

1983 = 60-letnica Katoliških misijonov, 35-letnica njihovega izgnanstva, ki pa se je po božji milosti spremenilo v še zmeraj se porajajoči blagoslov – že zdaj lahko vzkliknemo z božjim pevcem: „Od Tistega, ki je, prihaja rešitev, prihaja blagoslov za Njegovo ljudstvo!“ (Ps. 3: 8.) „O, Ti, ki si, čuješ krike ponižnih, Ti krepčaš njihova srca; pred Te smejo hoditi in Tvoja sodba je v prid osirotelih in izkoriščanih, tako da jih več ne tlači strah pred ljudmi, ki jim ta svet pomeni vse.“ (Ps. 10: 17-18.)

Stvarnik je okrasil japonsko otočje s čudovitimi barvami (h cvetlicam je treba prišteti še barve gorà in barve morjà), Japonci jih ljubijo, radi se podajajo v naravo in lahko rečem, da v njej mnogi, mnogi zaslutijo nekaj skrivnostnega, nekaj, brez česar bi vse to čudovito bogastvo narave ne moglo biti. Ne upam pa si trditi, da se vsi povzpno do ravni Osebnega Boga. A naša molitev jim lahko k temu pomaga, vsaj v smislu prošnje za primerne delavce, kot nas je tega učil naš Gospod. Kar dva evangelista poročata o tem Gospodovem nasvetu: Matej (9:38) in Luka (10:2) – in doba po drugi svetovni vojni s svojim upadom misijonskih poklicev nas je najbrž že prepričala o vrednosti tega božjega nasveta. Če v svoji srčni kapelici sklenete roke v ta namen, vedite, da vam bo v božjem imenu za to še prav posebno hvaležen Vaš vdani daljnovzhodni dopisnik

VLADIMIR KOS.

BARAGO NA OLTAR!

BARAGA O SV. VINCENCIJU

(Ob štiristoletnici Vincencijevega rojstva: r. 24. apr. 1581.)

Objavlja dr. Filip Žakelj.

Deveta jablana: ZATAJEVANJE IN ZATIRANJE SAMEGA SEBE

Tudi na tej jablani nam bo Baraga pokazal veliko zlatih jabolk o zatajevanju in zatiranju samega sebe. Sv. Vincencij nas bo krasno učil in nam svetil s svojim zgledom.

„Prva stopinja, ki jo mora storiti tisti, ki hoče hoditi za Kristusom, je ta (kakor pravi on sam: Mt 16, 24), da sam sebe zataji, to je, da zataji in zatira svoje počutke, svoje nagnjenje, svojo voljo, svoj um in vse občutke svoje narave, da jih noče poslušati in jim streči; in da vse to daruje Bogu in ravno tako tudi vse svoje dejanje. To so Bogu grozno prijetni darovi. In v tem zatajevanju in zatiranju se človek ne sme utruditi; zakaj ko bi kdo tako rekoč z eno nogo že bil v nebesih in bi potem opustil zatajevanje samega sebe, bi ravno takrat, ko bi mislil še z drugo nogo stopiti v nebesa, bil v nevarnosti pogubiti se.“ – Tako uči sv. Vincencij. (Friderik Baraga, Zlate jabelka, 3. natis, Ljubljana 1856, str. 134/5.)

Le-ta svetnik je bil v tej čednosti tako daleč prišel, da se lahko reče, da je bilo zatiranje samega sebe in zatajevanje tisto mogočno orožje, s katerim se je bojeval do konca svojega življenja in je premagoval svojo lastno naravo in hudobnega skušnjavca; in s tem je bil pripravil tako pod oblast svoje pameti vse svoje želje, svojo voljo, svoje nagnjenje, da je bilo videti, kakor da bi njegova narava ne bila k hudemu nagnjena. (Prav tam, str. 185.)

Kdor se da svojim telesnim počutkom (katere imajo tudi živali), premagati, zasluži veliko bolj biti imenovan žival kakor človek. – Kdor

malo mara za zunanje zatiranje (za zatiranje svojih telesnih počutkov), ker pravi, da je notranje zatiranje (zatiranje lastne volje, nagnjenja itd.) boljše, očitno pokaže, da se nič ne zatira in ne zatajuje, ne po zunanje in ne po znotranje“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 187.)

Ravno ta svetnik je živel v vednem zatiranju svojih telesnih počutkov in je imel tako sveto sovražstvo do svojega života, da ga je vsak dan tepel in pokoril; in mu je, kolikor je bilo mogoče, privoščil malo spanja in počitka. Dasiravno je bil bolehen in včasih ponoči spal komaj dve uri, je vendar vstal zjutraj zgodaj in podnevi ni nikdar hotel spati. Tudi je, kadar je le našel priložnost, rad mrz ali pa vročino trpel; in kolikor je le mogel, je zatiral in pokoril svoje telesne počutke. (Prav tam, str. 187/8.)

„Zatiranje požrešnosti je A, B, C, to je, prvi začetek duhovnega življenja. Kdor se te pregrehe noče zdržati, bo težko mogel premagati druge pregrehe, ki se težje premagujejo“, pravi sv. Vincencij.

Ta svetnik je bil po dolgi navadi v vztrajnem zatiranju požrešnosti in v zatajevanju telesnih počutkov tako daleč prišel, da nazadnje že ni delal nobenega razločka več med jedmi, ampak je vse vzel enako, kar se mu je dalo, četudi je bilo še tako zoprno, neslano, mrzlo ali premalo kuhano; in je tako malo na to mislil, kar je jedel, da je nekoč surova jajca, ki so bila po zmoti predenj postavljena, pojedel, ne da bi vedel, kaj je jedel. — Kadar je šel k mizi, se je videlo, da gre nerad; in kadar je jedel, je zmerom na Boga mislil in je le toliko jedel, kolikor mu je bilo prav potrebno. Nikoli ni šel od mize, ne da bi si kaj pritrgal pri jedi. (Prav tam, str. 188.)

O svetem Vincenciju se bere, da je imel svoji jezik popolnoma v svoji oblasti, tako da ni bilo nikdar iz njegovih ust slišati nobene besede zoper ljubezen do bližnjega, nobene lastne hvale, nobenega prilizovanja in nobene nepremišljene besede. Spričuje se o njem, da je bil včasih že odprl usta, da bi bil kaj rekel, pa se je precej spomnil, da bi ta beseda morebiti Bogu ne bila všečna, in je obmolčal. Potem je svoje misli povzdignil k Bogu in je premislil, če bi bilo njemu všečno to govoriti; in potlej je govoril ne po nagnjenju narave, ampak po božji všečnosti. — Kadar mu je kdo pravil kako reč, ki jo je že vedel, je potrpežljivo poslušal, ne da bi dal na znanje, da to že ve; in to je storil le zato, da je zatiral svojo lastno ljubezen, katera zmerom hoče dajati na znanje, da mi tudi to vemo, kar drugi ljudje vejo. — Kadar je slišal razžaljive besede ali kako očitanje, se ni jezil, razburjal, se ni pritožil in tudi ne izgovarjal, ampak je potrpežljivo molčal in je za svoje razžaljivce in sovražnike prosil Boga, da bi jim odpustil. Kadar je imel veliko težavnih opravil in drugih zoprnosti, se ni nikdar pritožil, ampak je imel navado reči: Hvala Bogu! Vse vzemimo za dobro, kar nam Bog pošlje. (Prav tam, str. 189.)

Sv. Vincencij je po velikem in svetem prizadevanju prišel tako daleč, da je imel svoje zunanje počutke popolnoma v svoji oblasti in vedno zatiral. Kadar je kam šel, ni nikamor pogledal, dasiravno bi se s tem ne bil nič pregrešil, ampak je nalašč zatiral svoje oči in je pogosto pogledal podobo križanega Jezusa, ki jo je zmerom imel pri sebi. Kadar je po opravi prišel v hišo kakega imenitnega gospoda, ni nikdar hotel svojih oči obrniti na lepe reči, ki se najdejo v prebivališčih visokih posvetnih ljudi, ampak je zme-

rom mislil le na Boga in na nebesa. Nikdar ni utrgal nobene rože, da bi jo duhal, dasiravno to ni nič grešnega; in tudi kake druge lepe dišeče reči ni nikoli hotel poduhati; po bolnišnicah pa, po ječah in po hišah revnih bolnih ljudi je najrajši hodil, posebno tudi zato, ko po teh krajih slabo diši. — Tudi ušesa je zatiral pri vsaki priložnosti; zatorej tudi takih reči, ki bi jih bil lahko poslušal brez greha, ni nikdar hotel poslušati, kadar niso bile ravno dušam v zveličanje in Bogu v čast, kakor postavim novice in pravljice, katere ljudje sploh radi poslušajo; ali sv. Vincencij jih pa ravno zato ni hotel poslušati, da je svoja ušesa zatiral pri vsaki priložnosti. (Prav tam, str. 191.)

Kdor želi v krščanski popolnosti naprej priti, si mora posebno prizadevati, da se ne da premagati od svojega hudobnega nagnjenja; zakaj kdor ravna po svojem nagnenju, z eno roko spet podere, kar je z drugo sezidal. — Da boš pa lažje premagal svoja hudobna nagnjenja, se moraš navaditi jim kmalu od začetka zoprvti, zakaj kadar že odrastejo in se trdno ukoreninijo, jih ni skoraj več mogoče premagati.“ — Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 195./6.)

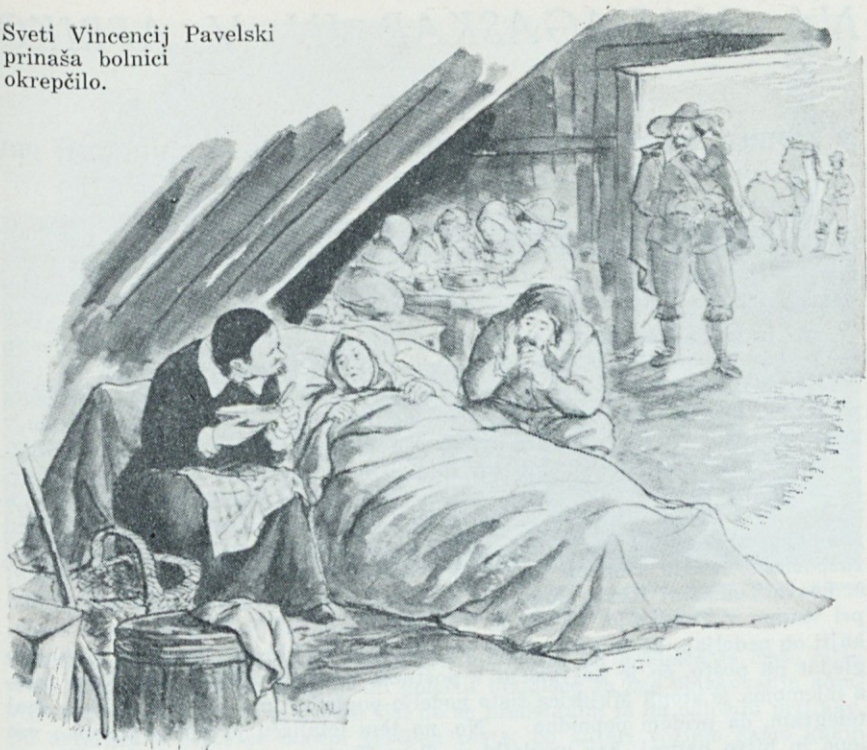
„Kadar kdo občuti v sebi preveliko nagnjenje do kakega opravila, če je to opravilo še tako sveto in dobro, naj ga rajši odloži za kak drug čas in naj ga nikdar ne začne, dokler njegovo srce ne pride popolnoma v mir in pokoj, zato da ne bo lastna ljubezen skrivaj omadeževala čistega namena.“ — Tako govori sv. Vincencij. (Prav tam, str. 199.)

Le-ta svetnik je imel navado sam tako ravnati, kakor nas tukaj uči. Nekoč mu je prišel nekdo ponujat velik dobiček za njegov red in vsi njegovi duhovni so ga prosili, da naj brez odlašanja privoli v to. Ali modri sv. Vincencij jim je tako odgovoril: „Mislim, da zdaj se ne smemo nič tega poslužiti: prvič zato, da bomo zatirali svoje naravno nagnjenje, katero nas priganja hitro vse to storiti, kar nam prinese kaj časnega dobička; drugič zato, da se bomo potrdili v tej sveti navadi, da nam bo vse enako, kar se nam prigodi; in tretjič zato, da Bogu damo čas nam dati svojo sveto voljo na znanje; in mu bomo priporočili v molitvah to reč.“ — In tako se je ravnal v vseh rečeh in se je jako bal svojega naravnega nagnjenja in svoje lastne ljubezni in je pri vseh opraviilih iskal le božjo čast in zveličanje duš, tako da je lahko po pravici rekel: Hvala bodi Bogu! Trideset let je že, kar se ne vem spomniti, da bi bil kako reč storil radovoljno, katera ni bila namenjena v božjo čast. (Prav tam, str. 199.)

„Svet biti se pravi svojo voljo popolnoma podvreči božji volji; in **moder** biti se pravi tako misliti in soditi, kakor Bog misli in sodi. Ali kako moreš vedeti, da je tvoja misel enaka božji misli? Kolikokrat si ti sam spoznal, da si se bil zmotil v svojih mislih in sodbah! Torej ne trdi preveč svoje lastne misli.“ — Tako uči sv. Vincencij. (Prav tam, str. 203.)

Le-ta svetnik, dasiravno je bil eden najmodrejših mož na svetu, se ni nikoli zanašal na svoje lastne misli, ampak se je v vseh rečeh rad posvetoval; in kadar je le mogel, je rajši ravnal po misli in volji drugih ljudi kakor po svoji. Kadar ga je kdo v kaki reči poprašal za svet, je vselej odgovoril s ponižnostjo, tako da je bilo lahko spoznati, da nič ne trdi svoje lastne misli. In je vselej rajši videl, da se je kdo tudi še z drugimi posvetoval in da je rajši ravnal po posvetovanju drugih kakor po svojem; in sicer ne

Sveti Vincencij Pavelski
prinaša bolnici
okrepčilo.

zavoljo tega, kakor da bi ne bil sam vedel prav svetovati, ampak le zato, da je svojo lastno misel in voljo zatajal in zatiral. – Ali potem, ko se je posvetoval z Bogom in z modrimi ljudmi o kakem opravilu, in ko je spoznal, da je dobro in Bogu všečno opravilo, je bil stanoviten in nam je v zgledih in z besedo le-ta nauk zapustil: Potem ko si kako opravilo priporočil Bogu in ko si se posvetoval z modrimi ljudmi in ko po tem spoznaš, da je dobro, bodi stanoviten in ga do konca opravi; in Bog te gotovo ne bo sodil zavoljo tega opravila, četudi si v zmoti, zakaj lahko mu boš pri sodbi odgovoril: „Gospod, le-to opravilo sem bil tebi priporočil in tudi z modrimi ljudmi sem se bil posvetoval; sem tedaj storil, kolikor sem mogel, da bi spoznal tvojo sveto voljo.“ (Prav tam, str. 203/4.)

(Sledi.)

Dragi naročniki! S to številko smo Vam dali že večino tega letnika našega lista. Mnogi ste že poravnali naročnino, drugi še ne. Vsem se lepo priporočamo za to uslugo! Že vnaprej Bog plačaj!

NA MADAGASKAR IN V AFRIKO

L. L. C. M.

V ZAMBIJI. PRVO SREČANJE Z O. TOMAŽINOM IN Z DRUGIMI PRI PROF. KRISTINI MLAKAR

Po nekaj urnem poletu iz Tanzanije v Zambijo smo ob treh popoldne po krajevnem času pristali v Lusaki, glavnem mestu za Slovence zelo pomembne misijonske dežele Zambije. Tam namreč deluje cela vrsta slovenskih jezuitov, dva minorita in dve laični misijonarki.

Že iz letala sem videl, da je letališče v Lusaki veliko bolj moderno in večje, kot je bilo ono v Dar Es Saalamu; po tem sem sklepal, da bo tudi dežela bolj napredna in misijonsko delo bolj razvito. Ko smo se po pristanku potniki smeli odpasati in oprostiti od sedežev, sem moral ubogati naravo, v smislu latinskega reka: *natura habet sua iura*, zato sem izstopil poslednji. V lepi notranjosti letališkega poslopja sem se postavil v vrsto potnikov, ki so že čakali na pregled; potnikov drugih letal ni bilo in je bilo življenje na letališču zato kaj umirjeno. Ko malo pogledam naokrog, vidim, da se mi nasmejan bliža duhovnik v kolarju, a ker je nosil črna očala, ga nisem takoj razpoznal. Potem sem pa kar planil od navdušenja: Saj to je prijatelj o. Lovro Tomažin! Hvala Bogu, da je prišel, tako bo tu vse lažje kot je bilo pri vstopu v Tanzanijo. Pa mi je Tomažin rekel, da je bila to prava sreča, kajti ob nedeljah, ko je toliko dela z mašami na več krajih, navadno ne hodijo gledat na pošto, če je kaj pisem v poštnem predalu v Chelstonu blizu tam, a izjemoma je stopil Mujdrica tisto nedeljo pogledat in – bil je v predalu moj telegram, da pridem popoldne... No, na tem letališču je šlo še posebno vse lepo in hitro naprej, ker uradniki o. Tomažina poznajo, saj je letališče na ozemlju, ki spada pod njegovo faro in ima kot župnik nekaj predprav, pa more zato prihajati k sprejemom tudi ob pregledih, kamor drugi, ki pridejo potnike čakati, nikakor ne morejo. Res mi je bil kot tolmač in pomagač nad vse dobrodošel. Takoj sem pa opazil in tudi sam mi je povedal, da je bolan radi izredno močnega prehlada; komaj je govoril. Zato sem se mu še posebno toplo zahvaljeval, da je takorekoč iz bolniške postelje zlezal in me prišel čakati. Spremljan od takega pokrovitelja nisem imel nobenih težav pri pregledovanju papirjev, popotnih stvari in denarja. Izjavo o denarju, s katerim sem vstopil v deželo, mi je podpisal in podepečatil ɳrniec, ki mu je o. Tomažin ne dolgo tega v svoji cerkvi blagoslovil sveti zakon.

Stopiva k izhodu, kjer je čisto blizu čakal avtomobil in zraven njega mladi misijonar o. Janez Mujdrica S.J., ki je šele nekaj tednov prej prišel v Zambijo, a je bil že v času med filozofskimi in teološkimi študijami nekako leto in več tamkaj. Doma je iz Prekmurja, tega ne more zatajiti, kakor hitro spregovori. Ker je šel o. Janez Mlakar S.J., ki zadnji čas sodeluje na obširnem misijonu v Chelstonu skupaj z o. Tomažinom, za deset dni na dopust v notranjost dežele, je o. Tomažinu prihod o. Mujdrice zelo prav prišel, da mu je v pomoč, čeprav še ne obvlada krajevnega jezika, ki se ga bo šel zdaj še učiti na bližnji misijon. Sedemo v avto in se peljemo po lepo

Pogled na srednje dvorišče jezuitskega noviciata v Lusaki, Zambija. Skozi okno njemu dodeljene sobe se je obiskovalcu nudil približno ta pogled.

asfaltirani cesti proti Lusaki. Kaka dva kilometra od letališča je čisto blizu ceste jezuitski noviciat, kjer so mi določili bivališče za čas obiskovanja zambijskih misijonarjev; zdaj gremo tja, da se predstavim in da odložim prtljago. Od asfaltirane ceste se odcepi peščena cesta, po kateri vozimo samo kakih 200-300 m in pridemo do postojanke pred nami: čisto nova. Pritlična, skupaj se držeča, v pravokotnikih postavljena poslopja, ki tvorijo dvorišča, v katerih prvo morejo pripeljati in tam ostati vozila; posamezne dele poslopja vežejo lepi, pokriti hodniki, ki vodijo preko dvorišč. Mimo kapele, v katero stopim, da se zahvalim Bogu za tako srečni in lahki vstop v deželo, vstopimo v hodnik in zavijemo po njem na levo ter smo takoj pred mojo sobo, čisto preprosto, razmeroma majhno, s posteljo, mizo in stolom, omaro in umivalnikom s tekočo vodo, ki je pitna, ker jo črpajo iz lastnega vodnjaka. Kopalnica z ostalim je bila na drugem koncu hodnika. Mujdrica mi je pokazal na sobo nasproti moje, češ da do odhoda na učenje jezika prebiva tam. Malo bolj na desno po hodniku me je pa opozoril na sobo, kjer biva hrvaški jezuitski brat Dilber. Torej sem kar obdan od domačih ljudi! V noviciatu živi še kakih pet duhovnikov: rektor, ravnatelj noviciata, sobrat, ki je zadolžen za protialkoholno gibanje in še kdo. Poleg tega je kajpada tudi šest črnih jezuitskih novincev, ki so iz treh različnih afriških dežel. Ko stopimo na dvorišče, nam pride naproti visokorasli irski jezuit, rektor, kateremu me o. Tomažin predstavi in jaz se v italijanščini, ki jo je razumel, zahvalim za gostoljubje.

Spet stopimo v avto in gremo po letališki cesti naprej proti mestu. Ob cesti so nasadi živobarvnega cvetja, posebno na križišču z drugo cesto; to prihajajočemu tuju takoj prikupi deželo. Ne vozimo dolgo, ko me Tomažin

opozoril na obsežno naselje skoraj enakih hišic, ki se razprostirajo po vzpetini: Chelston, tisti najnovejši del Lusake, ki se je porajal prav za prav šele v zadnjem desetletju in se sedaj silno hitro razvija. To je Tomažinov delokrog. Kakih 20 m stran do ceste že zagledamo nizko, a slikovito pročelje Tomažinove nove župne cerkve, ki jo je šele pred kratkim sezidal, zavijemo po stranski cesti ob njej na desno in že smo na dvorišču misijona. V ospredju je igrišče za odbojko in še marsikaj, na njem črna dekleta igrajo to igro, druga pa navijajo, ob strani prejšnja cerkvica, ki zdaj služi za šolo, naprej pa pritlično župnišče z garažo, zadaj pa še nekateri pomožni prostori ter poslopje za katehista ali koga. Malo naprej od župnišča stoji tovorni avto, potem pa po dvigajočem se terenu steza, ki vodi k lepo poslikanemu ozadju nove Tomažinove cerkve, vhod v zakristijo in druge prostore za bogoslužnim prostorom. Na sredi prostora je postavljen zvonik, ki prav za prav ni drugega kot močno, kake tri metre visoko ogrodje, v katerem je obešen kar velik zvon, ki ga je za Tomažino cerkev darovala blejska župnija. No, pa o tej veliki in lepi župnijski cerkvi, kakor tudi o drugih, ki jih je Tomažin sezidal, bom mogoč še spregovoriti in pokazati slike o svojem času.

To pot smo se namreč pri Tomažinu ustavili samo za kako minuto, kajti treba je bilo iti dalje. Tomažin pripelje iz garaže svojo „kamioneto“ in me vzame poleg sebe v ospredju, da mi bo ob poti razlagal. Mujdrica pride za nama v avtu, s katerim smo prišli, ki pa je dan na razpolago o. Mlakarju, kadar je doma. S Tomažinom se peljeva naprej po glavni cesti proti osredju mesta. Med potjo me opozori misijonar na lepo, moderno

Pogled na pročelje Tomažinove nove župne cerkve v Chelstonu; zčaj je tudi to vse lepo poslikano. Ozadje cerkve je vidno na naslovni strani te številke.

Laična misijonarka prof. Kristina Mlakar pred svojo hišico.

zidano stavbo z bakreno streho sredi mnogega zelenja kakih 500 m stran od ceste: deželni parlament, malo naprej stavbe univerzitetnega naselja sredi parka, še precej daleč na desno nebotičnike kakih 20 nadstropij, ki se nahajajo v trgovskem delu mesta, kamor me pa to pot ni peljal. A kolikor sem že tedaj videl, je sredina mesta Lusaka lepa, moderna kakor kaka evropska mesta, vsekakor veliko lepša kot ob morje stisnjeno mesto Dar Es Saalam. Ljudi in vozil smo srečavali le malo, ker se ob nedeljah ljudje bolj doma drže. Peljala sva se tudi mimo jezuitske cerkve sv. Ignacija Lojolskega, kjer je bil tiste čase župnik te mestne župnije naš o. Jože Kokalj, sedaj jezuitski provincial v Sloveniji; tedaj ga ni bilo v Zambiji, ker se je mudil doma na dopustu. P. Tomažin zapelje še bolj proti desni, proč od središča mesta, po stranski cesti in že sva pri skupini lepih, z rdečo opeko grajenih pritličnih poslopij: srednja šola bratov marianistov, ki je, kot mi je zagotavljal p. Tomažin, na izredni višini. V tej šoli je tedaj že nad 11 let delovala kot profesorica matematike slovenska laična misijonarka Kristina Mlakar, rodna sestra že imenovanega v Zambiji delujočega p. Janeza Mlakarja. Kristina živi v skupini tudi rdečih hišic, stoječih komaj kakih 100 m od šole stran, ki so zgrajene za laične profesorske moči na tej šoli. Kristina je tedaj živela v najbližji od njih skupaj z mlajšo kolegico Irko, katera se je pred dvema letoma pridružila naši misijonarki in ki tudi uči na tej šoli.

KRISTINA MLAKAR

Naj kar takoj tu nekaj povem o tej vzorni laični misijonski delavki. Rojena je bila 13. decembra 1933 v vasi Češnjice v Bohinju. Gimnazijo je

študirala v Ljubljani, prav tam tudi matematične vede na univerzi. Leta 1966 je diplomirala, potem pa najprej tri leta delala v neki tovarni kot delavka, šele potem je mogla dobiti profesorsko službo na gimnaziji za Bežigradom v Ljubljani, kjer je poučevala pet let. Ko je p. Kokalj pisal v domovino o potrebi po laičnih učnih močeh v Zambiji, mu je tedanji jezuitski provincial, zdaj že pokojni p. Berden poslal Kristinin naslov, češ naj se pomeni naravnost z njo, ker bi morda prišla v pošte. Kristina sama je pa tisti čas inštruirala neko študentko, ki si je dopisovala s p. Kokaljem. Po teh dveh zvezah je torej prišla v Zambijo in sicer 27. XII. 1969, kjer jo je čakala profesorska služba na tej gimnaziji bratov marianistov v Lusaki. Poučevala je kajpada v angleščini, ki je v tej deželi jezik, ki se uporablja po uradih in v šolah. Ko je ona prišla tja, sta poučevala na tej šoli dva laična profesorja Indijca, ki sta bila tam s svojimi družinami. Ostali profesorji so bili vsi belci, vključno marianisti, kar jih je poučevalo. Po 11 letih njenega poučevanja na šoli so se razmere precej spremenile: poleg Kristine, njene tovarišice, enega kanadskega laičnega misijonarja ter nekaterih belih bratov marianistov je vse ostalo učno osebje zdaj črno. Kristina se poleg profesorske službe posveča tudi katehezi študentov-katehumenov, ki jih vsako leto nekaj pripravi na krst. Žal ji manjka zdravja in trpi bolečine na pljučih, ki so ji povešena, kar ji otežkoča poučevanje. Bila je že nekajkrat v Evropi na zdravljenju in prav sedaj, ko to pišemo, je spet. Pa se misli še vrniti. A ne računa več na kaj daljšo dobo nadaljnega poučevanja na tej šoli, nekaj radi svoje bolezni, morda pa še bolj radi tega, ker bo na šoli kmalu dovolj domačega učnega kadra. Misijonarka, ki je izredno močne volje in jo prav to drži pokoncu, je polna gorečnosti in vsa ljubezniva in potrpežljiva; tudi mene je razveselila s predmeti iz dragih kamnov in slonove kosti, kar je že vse v rokah misijonskih prijateljev.

Za nama je prišel h Kristini še Mujdrica in kmalu za njim še drug zambijski misijonar, o. Jože Grošelj, ki deluje v velikem naselju Kizito, živi pa v Materu, kar vse bom imel še priliko natančno pogledati in opisati. Kristina je pripravila „slavnostno večerjo“; preprosto, a domačo jed, med katero smo prav prijetno kramljali. Njene sostanovalke ni bilo zraven, ker je bila nekam drugam povabljena tisti nedeljski večer, tako smo bili sami Slovenci.

Po večerji me je o. Mujdrica peljal v noviciat, kajti o. Tomažin je moral iti že preje domov, ker bo prišel z misijona Katondwe neki njegov sobrat, pa tudi počutil se je vedno slabše. Bilo mi je skoraj hudo, ker sem se bal, da se mu zdravje slabša, ker se je iz pr'jaznosti do prijatelja bolan zame žrtvoval ter me šel čakati na letališče.

Prišedši v noviciat, sem tam naletel na preprijaznega hrvaškega brata Dilberja, ki je v lusaških jezuitskih misijonskih postojankah znana in dragocena osebnost kot graditelj; tudi slovensk'm misijonarjem lepo pomaga organizirati zidavo misijonskih poslopij. Jutri ima p. Grošelj prost dan in ga bo žrtvoval zame, da mi bo razkazoval mesto Lusako, kjer bova uredila vse potrebno glede naslednjega poleta, pa misijone, v katerih so delovali oziroma delujejo slovenski misijonarji. Vesel, da se je ta dan moje potovanje tako lepo razvijalo, sem šel h počitku.

(Sledi.)

MISIJONARJI PIŠEJO

A Z I J A

TAIWAN

Z misijona Peitou se nam je kratko oglasil maryknolski misijonar FRANC REBOL koncem maja:

„Prav lepa Vam hvala za pismo! Mi tu smo na binkoštno nedeljo obhajali 25-letnico blagoslovitve naše cerkve. Veliko se je naredilo v tem četrtletju, a se ne smemo s tem za-

dovoljiti, ampak stremimo po še večjih dosežkih za Kristusovo kraljestvo v tej deželi. A sedaj gre vse bolj počasi naprej. Če bi šel duhovni napredek tako lepo naprej kot materialni, bi bilo razveseljivo...“

A F R I K A

ZAMBIJA

Iz kraja Ibenga nam v začetku junija piše minorit ERNEST BENKO.

Župna cerkev Srca Jezusovega v Hsinchu na Taiwanu, kjer deluje s. Rozalija Brilej.

Pošilja nam daljši sestavek, ki ga objavljamo prihodnjič, tu pa nekaj novic iz njegovega spremnega pisma:

„Kakor vidite, se je moje delo v Lusaki kar hitro končalo. Vesel sem, da so me premestili. Mesto ni zame. Hvala za pomoč, ki ste mi jo poslali v Avstrijo, kjer nam denar zelo prav pride, kajti od tam dobivamo razne potrebščine, kajti tu v Zambiji se vedno manj stvari dobi. Z p. Miho Drevenškom bova zelo vesela, če se boste res še enkrat prikazali v Zambiji in še naju obiskali!“

Iz Mpime nam koncem maja piše br. JOŽE ROVTAR S.J.:

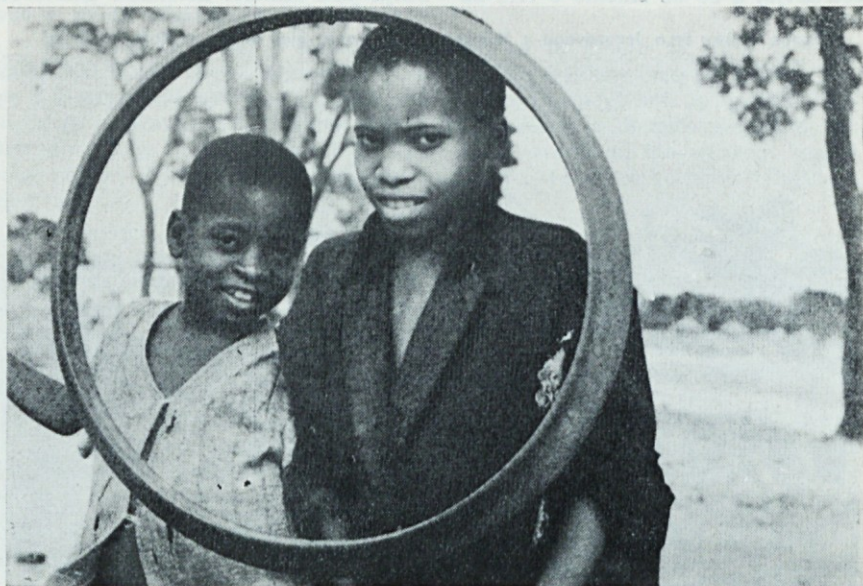
„Hvala lepa za lepo darilo, ki sem ga med tem že domala porabil, in sicer za električno napeljavo v mehanično delavnico, v mlin, v vodno črpalko. Električno bodo dobili tudi v naselju, ne pa po hišah, kar bi bilo predrago, no, pa tudi navajeni še niso na električno.“

Tu vedno kaj zidamo. Trenutno gradimo samostan za sestre, ki jih upamo dobiti za kuhinjo in za pisarniško delo v našem medškofijskem velikem semenišču. Poleg tega gradimo stanovanjsko poslopje za laične misijonarje. Imamo ramreč že štiri laične sodelavce v bogoslovju, ker je pač duhovnikov premalo za delo v administraciji in tudi za poučevanje, pa sprejmemo vsakega, ki hoče priti, pri čemer imamo včasih bolj včasih manj srečno roko.

Trenutno imamo 77 bogoslovcev. Za letos se nam obeta rekordno število novih, ker jih je že 60 zaprosilo. Za prostor ne bomo v stiski, ker jih 32 končuje tretji letnik in gredo dokončavat študije drugam, preden bodo posvečeni.

Včeraj smo imeli po vsej Zambiji dan posta in molitve. Država namreč hoče uvesti v šole pouk marksizma. Po časopisih je že dalj časa polemika

Dva mlada Zambijca; kako lepo gledata v svet.

Rok Gajšek CM v Ranomeni na Madagaskarju v družbi domačih sester usmiljenk.

glede tega. Vse verske skupnosti so se združile v molitvi in zatajevanju, da bi izprosile od Boga, da odvrne od naše dežele to nevarnost.

Naš nadškof Milingo je bil poklican v Rim; za apostolskega administratorja so imenovali nadškofa iz Kassama. Škof Milingo pa študira v Rimu teologijo...

Hvala Vam za avijonsko pošiljanje „Katoliških misijonov“, saj po navadni pošti res dolgo hodijo ali pa sploh ne pridejo. Upam, da ste zdravi in da Vas vojna ni preveč prizadela. Bog daj, da bi se skoraj pomirili, saj v vojni toliko ljudi po nedolžnem trpi.“

JUŽNOAFRIŠKA UNIJA

Objavljamo pismo br. VALENTINA POZNIČA iz Glen-Cowieja, kjer deluje že nad 50 let:

„V nedeljo smo imeli na postaji Marija Trost posvečenja novega škofa, ki je domačin. Bila je seveda velika slovesnost. Našteli so 72 avtobusov ljudi, ki so prišli iz naših postojank v škofiji. Bilo je vsaj 7.000 udeležencev. Novi škof stanuje zaenkrat pri nas tu v Glen-Cowieju. Zelo sem bil vesel Vašega obiska in Vas lepo pozdravljam!“

V naslednjem pismu nam brat Požnič tole pove:

„Prav lepa Vam hvala za pismo in tudi za dar, ki mi ga bodo gotovo oddali. P. Bratina je Vaše pismo s slikami prejel. On ni zdaj več glavni na misijonu, ki ste ga bili obiskali, saj je že zelo star; novi rektor pa ne živi tam v Probinu, ampak pri nas v Glen-Cowieju, dočim je naš p. Bratina tam tudi stalno živel in še sedaj živi in deluje.“

Jaz sem še kar za silo zdrav, seveda moram biti vsak čas pripravljen, da me odpokličejo... Pa se ne bojim smrti, sem vedno pripravljen nanjo. Naša dva škofa sta trenutno v Rimu.“

M A D A G A S K A R

Misijonar IVAN ŠTANTA CM, ki se sedaj nahaja na dopustu v domovini, nam od tam 11. maja piše sledeče: „Po Vaših sobratih v Ljubljani sem prejel Vaš dar in se Vam zanj lepo zahvalim!

Te dni so tukaj v Italiji malgaški škofje, ki so prišli v Rim „ad limina“, na poročanje svetemu očetu. Prihodnji teden bosta pa škof mojega misijona v Ihosy in škof slovenskega misijona v farafanganski škofiji prišla v Slovenijo. Mojega škofa bom jaz spremljal v Ljubljano. V drugi polovici oktobra se povrnem na Madagaskar.“

Iz Fort Dauphina na jugu Madagaskarja, kamor je šel kot provincialni svetovalec na sejo vseh družbenih predstojnikov tega konca Madagaskarja, nam proti koncu maja piše JANEZ PUHAN CM:

V Fort Dauphinu se nahajam za nekaj dni. Včeraj smo končali provincialni posvet in čakam na letalo, da se vrnem v Farafangano, kjer bomo drug teden nadaljevali z duhovniškimi sestankom. Po tem sestanku bomo slovenski lazaristi ostali še kak dan, da damo za provincialni zbor še naš delež. Zbor bo meseca novembra ob navzočnosti družbenega generalnega predstojnika, ki bo prišel na Madagaskar tudi zato, da kot generalni predstojnik usmiljenih sester sprejme nad 20 deklet v noviciat sester usmiljenk.

Zjutraj sem v tukajšnji knjižnici brskal po družbenih letopisih, da bi našel dan smrti prvega slovenskega

misijonarja na Madagaskarju, lazaristovskega brata Obreza, ki je živel in umrl v Tulearju, pa nisem našel. Pač pa sem z zanimanjem prebiral, kaj vse so zapisali razni misijonarji „na račun“ Vangaindrana vse od prihoda leta 1903, pa tja do leta 1954, ko ni več letopisa. Morda bi bilo za nas slovenske misijonarje tukaj zanimivo in koristno, vse to zbrati skukaj v eno knjižico in jo razmnožiti. Kajpada bi to terjalo nekaj časa življenja tu v Fort Dauphinu.

29. julija pride na Madagaskar sobrat Tone Stres CM, ki bo tu vodil duhovne vaje za lazariste treh škofij. Za drugo leto se nam pa obeta obisk ljubljanskega nadškofa.

Gradnja cerkve počasi le napreduje. Ta čas obiskujem katoličane po njihovih družinah.“

Iz pisma JANKA KOSMAČA z dne 12. maja:

„Ker je bila sila, sem že kupil avto, in sicer v Belgiji ter dal zanj okrog 5.000 dolarjev. Je 4R, v Sloveniji mu rečejo „Katra“. Zaprošil sem organizacijo Cerkev v stiski, da kaj prispeva h kritju stroškov, in upam, da bom kaj dobil. Ker pa gotovo ne bodo krili celotnega izdatka, se tudi misijonskim prijateljem priporočam za sodelovanje! S tem avtom grem lahko na štiri moje dušnopastirske centre, z motorjem grem lahko v šest podružnic, peš pa k devetim, ker do njih ni cest.

Ne veste, da sem tudi jaz mislil na zvonove za Ankarano, ko sem bil pred tremi leti na dopustu? In ti zvonovi so končno pred 14 dnevi prišli in že visijo v zvoniku. Sinoči jih je prišel pogledat Opeka, pa Janko in Marko mimogrede na potu v Fiantsoa. Tudi zvonovi za Matango, kjer je misijonar Slabe, so že na Madagaskarju in jih bo le treba dobiti na misijon.

Pogled na vas Midongy, ki spada pod ozemlje slovenskega misijona na Madagaskarju. Na vrhu griča je cerkev in misijonska postaja. Dokler sta bila na Madagaskarju dva misijonarja Fidei Donum, Pepi Gider in Franček Kraner, je bil ta misijon dobro oskrbljen. Zdaj gredo od časa do časa tja iz Ranomene.

Prav lepo pozdravljam Fredija Žitnika, ki mi je sezidal cerkev, ko je bil tu!“

Iz Ranomene, kjer deluje gospod Rok Gajšek CM, nam je 24. aprila pisal laični misijonar JANKO ERJAVEC:

„Že dva tedna sem tu v Ranomeni, kjer popravljam razne stvari in preurejam mizarnico. Tone Jemec je res imel srečo, ker je našel že delujočo delavnico. Jaz pa moram kar po detektivsko za sledovi porazgubljenega orodja. A glavni problem je, da trifazični generator ne daje dovolj toka. Zdaj sem že sestavil listo nadomestnih delov za popravilo, a vprašanje je, kdaj nas bodo dosegli. Torej mizarnica doslej še ni hrupno zaropotala, delam pa na roko razne drobnarije.

Za Veliki teden in Veliko noč sem šel s Klemenom Štolcarjem v Midongy in Befotako. Bogoslužje je bilo bolj revno kot sem ga bil navajen v Argentini, kar mi je malce povečalo domotožje. Na poti nazaj smo doživeli poleg normalnih zagazitev v blato skoraj nesrečo. Ko smo se izmazali iz globokega kanala, ki je prečkal cesto, je Land Rover kar poskočil ter smo se znašli viseči na le dveh kolesih ob robu prepada. Z veliko pažnjo smo zlezli iz avtomobila, a ker smo bili utrujeni od prejšnjega potiskanja vozila, smo jo kar peš udarili do doma v Ranomeno. Bila je namreč že noč. Drugo jutro je prišlo takorekoč kar polovico Ranomene na pomoč, da avto izvlečemo na pot; to je bilo zanje kot nekak praznik...

Maja meseca bova šla z Markom v Fianarantsoo. Tja morava peljati v popravilo motor Buhovega poltovornega avtomobila, ker ga je lastnik „prekuhal“, ko je vozil z nezadostno količino vode v hladilni napravi. Jaz bom porabil priliko, da nakupim nekaj stvari za mizarnico.

Dvorana v Vangaindrano je že skoraj končana. Vanjo sem napeljal elektriko, tako da so že od tedaj nekajkrat predvajali kino. V glavnem manjkajo le vrata, ki morajo priti iz Fianarantsoe. V Manambondro pri Puhanu pa sploh še nisem bil. Pač pa sem šel z Radotom v Ankarano h

Kosmaču. Pošto zame naslavlajte kar na Vangaindrano, kajti poštni urad v Ranomeni je ostal brez prevoznega sredstva, tako da zdaj kar misijonarji pripeljejo vso pošto iz Vangaindrana, kar jo je za Ranomeno, ali pa iz Ranomene v Vangaindrano.

Morda v mesecu juniju odide naš misijonar Rok Gajšek na dopust. Iz Slovenije bo pa prišel lazarist Tone Stres, da bo vodil tu duhovne vaje za misijonarje, saj obvlada francoščino. Marko se pa že skoraj poslavlja, tako se bom moral počasi dokopati do tega, da bom znal biti bolj sam...

Pozdrav vsem znanim!“

Misijonski prijatelji iz pisem naših misijonarjev kaj lahko razberete, kako požrtvovalni so za gradnjo Cerkve v svetu, pa tudi kako učinkoviti. Res, spleča se jim pridružiti in z njimi sodelovati z molitvijo in darovi. Mislite nanje, molite in darujte zanje!

S. Marjeta Mrhar v Tangainonyju na Madagaskarju, v družbi s fantiči, ki so šli nabirat drva.

MISIJONSKI DAROVI

SKLAD KM ZA VSE MISIJONARJE

Gorica: po mons. Humarju rojaki 1.500.000 Lir.

Argentina: Angela Kovač, 50.000 pesov.

ZA PASAMEZNE MISIJONARJE

Za zvonove v Vangaindrano: Družina Jakoba Sušnika iz Argentine, 550.000 pesov; za Jankota Slabeta na Madagaskarju, duhovnik Jože Pelan, Avstrija, 1.500 šilingov.

TISKOVNI SKLAD KM

Duhovnik Jože Pelan, Avstrija, 500 šilingov; goriški rojaki, po mons. Humarju, 230.000 Lir.

ZA GNIDOVČEVO BEATIFIKACIJO

Marija Makarovič, Argentina, 100.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Noročnina v letu 1982 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 25 dolarjevi). Letalsko pošiljanje 20 dolarjev več!

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang C.M., 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 405 Marie Anne East, Montreal, P.Q.; Za Winnipeg in okolico: rev. Letonja C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Man. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Ustanoviteljica Sester Ljubezni pri razdeljevanju dobrot. Pač misli na Kristusove besede: „Lačen sem bil in ste mi dali jesti. . .“

Registro de Prop. Int. No. 68166
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Carreo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612